

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

21. ŘÍJNA 2007

Z obsahu:

Svatý Cyril Alexandrijský

Katecheze

Benedikta XVI.

při generální audienci

3. října 2007

- strana 2 -

Z Indie do celého světa

Před pěti lety,

20. října 2002, byla

prohlášena za blaho-

slavenou sestra Maria

od Umučení Páně

- strana 4 -

Návštěva v pekle

Rozhovor s autorem

bestselleru Paulem

Thigpenem

- strana 6 -

Dopis 90letého misionáře

Don Jan Med SDB

píše do své vlasti

- strana 7 -

Kambodža:

Církev se obrozuje

Tam, kde pod režimem

Pol Pota byly vyvražděny

miliony lidí, konalo se

opět kněžské svěcení

- strana 8 -

Portugalsko -

zednáři - Fatima

K 90. výročí fatimských

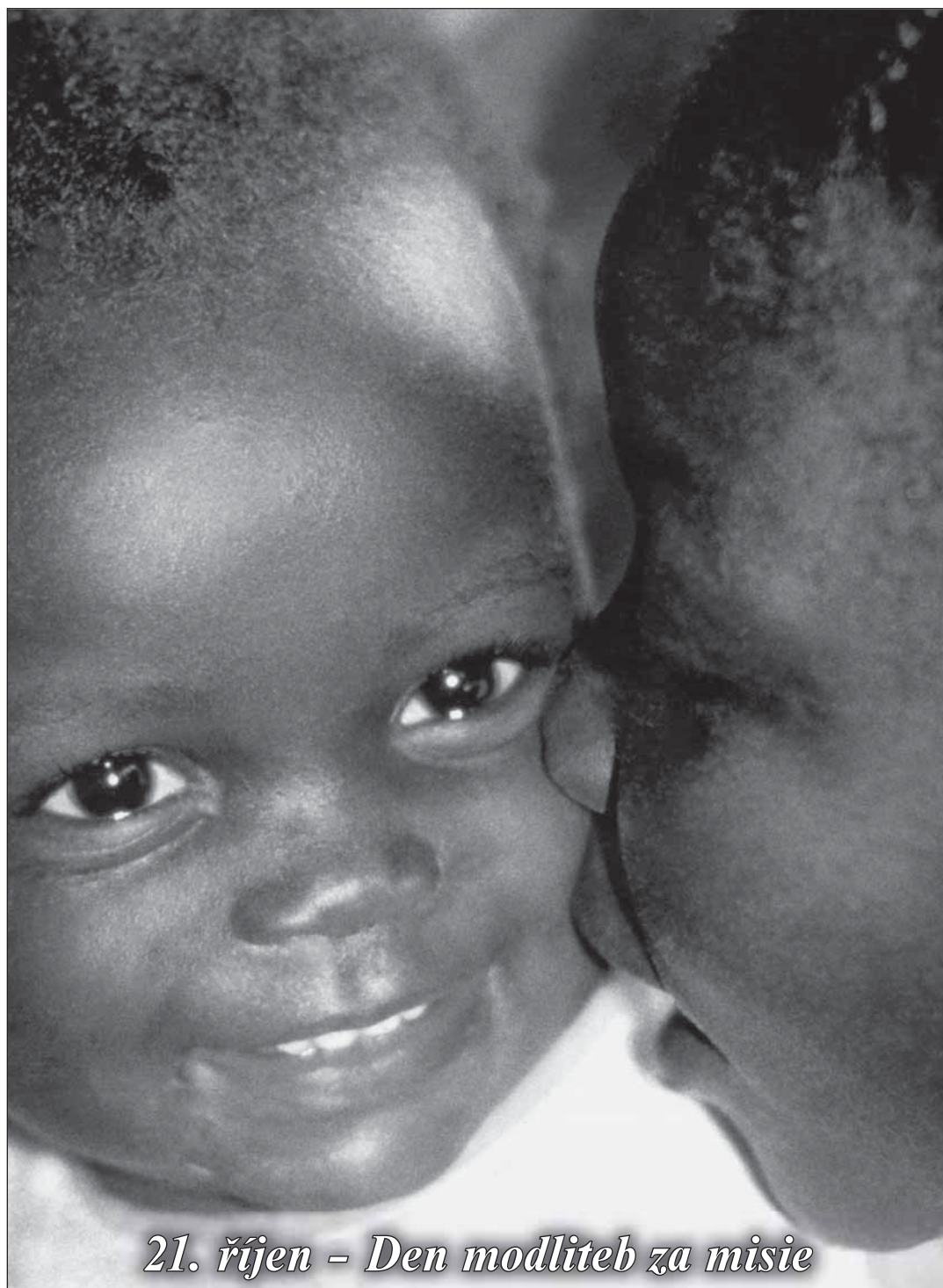
zjevení

- strana 9 -

Svatá Eucharistie a světci

Bernhard Springer

- strana 12 -

21. říjen - Den modliteb za misie

Také dnes budeme pokračovat v naší cestě po stopách církevních Otců a setkáme se s velkou postavou, svatým Cyrilem Alexandrijským. Ve spojitosti s christologickou rozepří, kterou přinesl na koncil v Efesu v roce 431, a jako poslední představitel vysoké úrovně alexandrijské tradice na řeckém Východě byl později charakterizován jako „strážce přesnosti“ – což je třeba chápat jako strážce pravé víry – a jako skutečná „pečeť Otců“. Tyto starobylé výrazy vyjadřují dobře danou skutečnost, která je pro Cyrila charakteristická, totiž trvalou vazbu alexandrijského biskupa na dřívější církevní autority (mezi nimi především na Atanáše), aby tak ukázal kontinuitu vlastní teologie s tradicí. Začleňuje se vědomě a výslovně do církevní tradice, ve které poznává záruku kontinuity s apoštoly a se samotným Kristem. Je uctíván jako světec jak na Východě, tak na Západě a v roce 1882 ho papež Lev XIII. jmenoval učitelem Církve; kromě něho udělil tento titul také dalšímu významnému exponentu řecké patristiky Cyrilu Jeruzalémskému. Tak se projevila pozornost a láska ke křesťanské východní tradici u tohoto papeže, který později prohlásil za učitele Církve také Jana Damascenského a ukázal tak, že tradice jak východní, tak západní vyjadřují jednotnou nauku Církve.

Neochvějný pastýř a učitel

Zprávy o Cyrilově životě před jeho volbou na významný alexandrijský stolec jsou kusé. Jako synovec Teofila, který od roku 385 řídil pevnou rukou a s věhlasem alexandrijskou diecézi, narodil se Cyril pravděpodobně v této egyptské metropoli mezi léty 370–380. Byl záhy vtažen do církevního života a přijal dobrou výchovu jak kulturní, tak teologickou. V roce 403 doprovázel do Konstantinopole svého mocného strýce, který se účastnil synodu zvaného „u dubu“ (ad quercum), který sesadil biskupa tohoto města Jana (nazvaného později Zlatoustý) a zna-

Svatý Cyril Alexandrijský

menal triumf alexandrijského stolce nad tradičním rivalem v Konstantinopoli, kde přebýval také císař. Po smrti strýce Teofila byl ještě mladý Cyril v roce 412 zvolen biskupem vlivné alexandrijské církve, spravoval ji s velkou energií dvaatřicet let a vždy měl na zřeteli potvrdit ve všem primát Východu, který byl silný také díky tradičním svazkům s Římem.

Několik let nato v roce 417 nebo 418 se alexandrijský biskup projevil jako realista při překonávání rozepře se společenstvím v Konstantinopoli, která vznikla v roce 406 v souvislosti se sesazením Zlatoustého. Ale starý rozpor s konstantinopolským stolicem vzplál znovu za deset let, když zde byl v roce 428 nastolen Nestorius, autoritativní a přís-

EDITORIAL

Slyšíme-li slovo misie, zpravidla pomyslíme na vzdálené země třetího světa, kde obětaví „specialisté“ – misionáři z vyspělých krajín působí často s nesmírnými oběťmi „v první linii“ mezi domorodým obyvatelstvem, zatímco my sloužíme Bohu pokojně, jakoby hluboce v „zázemí“. V prvotní církvi taková „dělba práce“ neexistovala. Být misionářem bylo samozřejmým úkolem všech křesťanů. Za nějakých 30 let už tomu budou dvě tisíciletí, co apoštolo- vé po tříletém semináři s Pánem a devítidenních exerciciích ve Večeřadle poprvé předstoupili před veřejnost z celého tehdejšího známého světa s poselstvím, které přijali od Pána s pověřením, aby je hlásali až na konec světa. O takovém misijním úspěchu, jakého dosáhli hned první den, si dnes můžeme nechat jen snít. Byl to úspěch nejen toho prvního požehnaného počátku, nýbrž pokračující úspěch trvalého růstu. I přes všechny překážky a protiv-

ství se první církevní obec stále rozmáhala a šířila geometrickou řadou. To, co dnes prožíváme na mnoha místech kontinentu, který byl kdysi zcela křesťanský, připomíná Haydnovu symfonii zvanou „Na rozloučenou“, při jejíž poslední větě jeden hudebník po druhém vstane, zhasne svíčku u pultu a opouští pódium. Něco tak neutěšeného, jako je zavírání a prodej kostelů či likvidace farností, apoštolo- vé ani jejich nástupci nezažili. Situace je ještě o to horší, že křesťanský Západ se stal pro ostatní svět přímo pohoršením. A Pán řekl: Běda světu pro pohoršení! Tomu, kdo dává pohoršení, by bylo lépe, kdyby ho utopili v moři. – Platí-li to o jednotlivci, co bude platit o celém kontinentu? Sestupná tendence není problémem jen v zemích silně poznamenaných reformacemi. Náboženské „úbytě“ se už začínají projevovat i ve vlasti Karola Wojtyly, skrz na skrz katolické. Mapa misijních území dostává novou podobu.

ný mnich antiochijské formace. Nový konstantinopolský biskup vzbudil brzy opozici, protože ve svých kázáních dával přednost titulu Panny Marie „Matka Kristova“ (*Christotókos*) před oním titulem, který byl lidově zbožnosti tak drahý, totiž „Matka Boží“ (*Theotókos*). Motivem pro tuto jeho volbu byla okolnost, že lnul ke christologii antiochijského typu, která ve snaze hájit důležitost Kristova lidství skončila tím, že trvala na jeho oddělení od božství. A pak již neplatila v Kristu pravá jednota mezi Bohem a člověkem a přirozeně nebylo možno mluvit o „Matce Boží“.

Reakce Cyrila – tedy největšího exponenta alexandrijské christologie, která naopak silně zdůrazňovala jednotu Kristovy osobnosti – byla takřka okamžitá, když vystoupil všemi prostředky již v roce 429, přičemž se několika listy obrátil přímo na Nestoria. Ve druhém z nich (*PG 77,44–49*), který mu Cyril adresoval v únoru 430, čteme jasné potvrzení povinnosti pastýřů chránit víru Božího lidu. To bylo jeho kritérium, které je platné i dnes: víra Božího lidu je výrazem tradice a zárukou samotné nauky. Píše Nestorioví toto: „Je třeba lidu vyložit nauku a výklad víry způsobem co nejlepším a připomínat, že kdo pohorší třeba jednoho z nejmenších, kteří věří v Krista, podstoupí nesnesitelný trest.“

Výstízná nauka

Ve stejném listě Nestorioví, dopisu, který později v roce 451 schválil 4. ekumenický koncil v Chalkedonii, popisuje Cyril naprosto jasně svou christologickou víru: „Potvrzujeme tak, že jsou to dvě rozdílné přirozenosti, které se spojily do pravé jednoty, ale výsledkem obou je jediný Kristus a Syn, nikoliv proto, že by jednotou byla zrušena rozdílnost přirozeností, ale spíše proto, že božství a lidství spojené v nevýslovné a nepochopitelné jednotě pro nás tvoří jediného Pána a Krista Syna.“ A toto je důležité:

Pokračování na str. 5

Síla víry a modlitby

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

**Nalezne Syn člověka na zemi víru,
až přijde?**

Vystup nejdříve na pahorek a sleduj Mojžíšovu modlitbu i boj Izraelitů u Refidimu. Setrvej na tomto místě dostatečně dlouho, aby ses mohl přesvědčit, že přímá souvislost mezi modlitbou k Hospodinu a úspěchem bojovníků není náhodná. Duch Svatý ti dokazuje, že ke každému opravdovému vítězství jsou potřební nejen bojovníci, ale i prosebníci. Právě o tom chce mluvit i tvůj Pán.

Jeho podobenství o bezcitném a bezbožném soudci tě možná překvapuje. Není to poprvé, co Ježíš posiluje tvou důvěru poukazem, že dočkáš-li se dobrého i od člověka, *ačkoliv je zlý*⁽¹⁾, tím spíše se můžeš spolehnout na dobrotivého Otce.

Není to však Bůh, kdo potřebuje tvoji vytrvalou modlitbu. Potřebuješ ji právě ty, aby sis živě uvědomoval své postavení, abys měl stále na mysli, kdo to dává Izraeli zvítězit, ustoupil tak z cesty Bohu a dal zcela volný průchod jeho všemohoucí dobrotivosti. Pamatuj si, že Boha nikdy neumoříš svým opakovaným voláním, ani ho nemůžeš nikdy obtěžovat. Bůh se neuzavřel do svého domu, aby měl ode všech pokoj a klid. Kdyby chtěl zůstat v takovém klidu, nebyl by stvořil nic z toho, co stvořil a stále zachovává.

Je tomu právě naopak. Sotva první člověk vykročil na cestu neštěstí, ještě dříve, než si mohl uvědomit, do jaké bída uvrhl sám sebe i svět, dříve než mohl pomyslet na lítost a vyslovit první prosbu, Bůh se sám ze své vlastní dobrotivosti zaručil, že ho vysvobodí za cenu svého vlastního života. Dal tak jasně najevo, že jeho nejvlastnějším zájmem je zjednat právo svým vyvoleným.

Proč se máš tedy stále modlit a nikdy neochabovat? Právě tvoje volání k Bohu je nejprůkaznějším znamením, že patříš mezi jeho vyvolené. Modlitba je více než přednesená žádost o to, čeho se ti právě nedostává. Tvoje modlitba je především rozhovor dítěte s Otcem. Když se modlíš, vyznáváš tím svou víru, že On je u tebe a ty u něho. On tě nejen slyší, ale přímo tě prostupuje. Vidí do nejmenších podrobností, kdo jsi, co máš a co ti naopak schází, vidí, co jsi byl, co jsi i co budeš. Má přítom ten nejvlastnější zájem o tvé nejvyšší dobro. Vytrvalost tvé modlitby není potřebná k tomu, aby Bůh změnil svůj postoj a přece jen ti pomohl. U modlitby máš setrvat, aby ses sám změnil a dosáhl

onoho stavu, kdy jsi schopen s opravdovým užitekem přijímat Boží dary.

Svou pokornou modlitbu vyznáváš svou víru a své přesvědčení, že jsi jeho dítě, které se mu bezvýhradně odevzdává. Podrobuješ se jeho otcovské lásce a jejímu láskyplnému vedení, vracíš se ze svých chybných odbočení zpět do jeho náruče. Proto nikoliv On, ale ty potřebuješ *ustavičně se modlit a nikdy nepřestávat*, protože jsi trvale vystaven nebezpečí ztrácet ze zřetel, že *On tě ustavičně miluje a nikdy milovat nepřestává*, dokonce ani tehdy ne, když se ti zdá, že *tě obléhají všichni tvoji nepřátelé, obkličují tě jako včely, chtějí tě spálit jako trní, vrážejí do tebe, abys padl*⁽²⁾.

Potřebuješ se ustavičně modlit, abys i takové situace, ve kterých se ti zdá, že tě Bůh opustil, přijímal jako příležitost, kdy se můžeš obzvláště zřetelně opřít jen o svou víru. Protože teprve tam, kde končí všechna lidská naděje a všechny lidské vyhlídky, můžeš *proti vši naději*⁽³⁾ osvědčit v důvěře všechnu svou víru, že *Hospodin je jediný, od koho ti může přijít pomoc*⁽⁴⁾.

Neobracej se tedy na nebeského Otce netrpkavým křikem, jako bys mu chtěl vyčítat, že si tě nevšímá a zapomíná o tebe pečovat. Pokud takto voláš, nesmíš se divit, že se svou pomocí otálí. Nemůže ti přece potvrdit tvůj omyl, který je v rozporu s jeho moudrostí a láskou. Zkus se na něho obrátit v pevném přesvědčení víry, že tě chová ve své náruči, i když právě prožíváš, jako bys *procházel temnotou rokle*⁽⁵⁾. Pros Ježíše, aby tě naučil takové modlitbě, která ani v nejmenším nepochybuje o Otcově dobrotě ani o jeho spravedlnosti a moci.

Cvič se v této ustavičné modlitbě pokorné víry, abys byl připraven na ještě obtížnější chvíle, které nadcházejí, kdy se *mnozí pohorší, budou zrazovat jeden druhého a jedni druhé budou nenávidět*. Tehdy také podle Ježíšových slov *u mnohých uhasne láska*⁽⁶⁾ a s ní i víra. Pán se tedy táže s oprávněnou obavou: *Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?* Aby ji u tebe nalezl, *drž se toho, čemu ses od něho naučil a cos přijal jako jisté*. Tvé modlitby je zapotřebí nejen pro tebe, ale i pro celou Církev. Ona musí ustavičně bojovat s Amalečany, kteří se rojí i v jejich vlastních řadách. Potřebuje mnoho prosebníků, aby *dokázala hlásat slovo vhod i nevhod, usvědčovat, zakazovat i povzbuzovat s všestrannou trpělivostí*, potřebuje mnoho rukou, které se zvedají k nebi a *zůstanou pevné až do západu slunce*.

Ježíši, dej mi svého Ducha a nauč mě stále se modlit a neochabovat.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 7,11; ⁽²⁾ srov. Ž 118,10-13;

⁽³⁾ srov. Řím 4,18; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 121,2.5;

⁽⁵⁾ Ž 23,4; ⁽⁶⁾ srov. Mt 24,10-13

Liturgická čtení

1. čtení - Ex 17,8-13

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.“ Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Áron a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Áron a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostrým mečem Amalečany a jejich válečné sbory.

2. čtení - 2 Tim 3,14-4,2

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, (zapřísahám tě) při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

Evangelium - Lk 18,1-8

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: »Zastaň se mě proti mému odpůrci.« Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: »I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak mě bude ustavičně trápit.«“ A Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“

Helena Maria Filipína de Chappotin se narodila 21. května 1839 v Nantes ve Francii. Byla vychována v prostředí rodiny spolu s bratrance a sestřenicemi a pod laskavou péčí své tety a svého strýce. Ve svých pamětech vzpomíná: „Bylo nás jedenáct dětí v našem starém sídle ve Fort, zamilovaném místě mého mládí. Ani jsme nevěděly, kdo je čí bratr a sestra. Nikdy jsme neříkaly »můj otec« nebo »moje matka«, ale vždy »čtyři rodiče«, vždy k velkému úžasu těch, kteří to slyšeli poprvé.“

V roce 1854 prožila Helena velký otřes v důsledku úmrtí své milované starší sestry Louisy. Tento zážitek vyvolal v citlivém srdci děvčete teskný pocit samoty a opuštěnosti. Při duchovní obnově, kterou vedl v Nantes jezuita otec Lavigne, pocítila první výrazný dotek milosti. „...během požehnání Nejsvětější Svátosti se mi zdálo, že prožívám něco z milosti, jakou obdržel svatý Pavel cestou do Damašku.“

Hledání cesty

V roce 1859 se Helena rozhodla, že i přes matčin zákaz vstoupí do kláštera klarisek. Krátce nato paní de Chappotin zemřela. Otec, který dvojnásobně osiřel, upadl do těžkých depresí. Dívka tedy musela klášter opustit a více než rok pečovala o těžce nemocného otce a o děti zemřelé sestry Louisy.

9. prosince 1860 se konečně ocitla v klauzuře sester klarisek a 23. ledna následujícího roku se obětovala Bohu za Církev a Svatého otce a přijala jméno Maria. Silné citové prožitky způsobily mladé klarisce těžkou chorobu a musela se opět vrátit do rodného domu. Dívka se zde věnovala četbě francouzských klasiků duchovního života: „Šla jsem po stopách kříže... a tam jsem hledala Boží vůli. Rozhodla jsem se nicméně, že budu čekat.“

Nedlouho nato se seznámila s jezuitou Jiřím Petitem, zakladatelem nové kongregace Pan-

Z Indie do celého světa

Před pěti lety, 20. října 2002, byla prohlášena za blahoslavenou sestra Maria od Umučení Páně, zakladatelka kongregace sester františkánek, misionářek Panny Marie. Její občanské jméno znělo Helena Maria Filipína de Chappotin. Při procesu blahorečení obrátil se Jan Pavel II. na její duchovní dcery s těmito slovy: „Následujte svou zakladatelku, vytrvejte věrně v hluboké jednotě s Církví. Přijměte pozvání k životu v duchu nadšení vyplývajícího z charismatu vaší kongregace. Usilujte, aby díky vám mnoho lidí mohlo poznat Ježíše, který uvádí člověka do tajemství, které má jméno Bůh.“

ny Marie Matky Dostiučinění. Sestry se měly věnovat ustavičné adoraci Nejsvětější Svátosti a přinášet dostiučinění za hříchy světa. Příčiněním otce Peti-

Sestra Maria od Umučení Páně

ta matka Maria od Ježíše přijala Helenu jako novickou. 15. srpna obdržela nová novicka jméno Maria od Umučení Páně a již následujícího roku byla vyslána do misíí na jih Indie do Madury. Před mladou řeholnicí, která dělala teprve první kroky v nové kongregaci, se neočekávaně otevřel uchvacující a současně nebezpečný svět misíí. Pomýšlela na to už dávno. Teď se to všechno stalo skutečností.

Misionářky Panny Marie

V lednu 1867 byla 28letá Maria od Umučení Páně jmenována provinciální představenou tří domů sester v Madure. Musela pečovat nejen o příslušnou apoštolskou činnost, ale především o duchovní formaci 30 sester. Počáteční strach z nového úko-

lu brzy ustoupil, aby udělal místo stále větší zralosti ve víře. Sestra Maria pochopila, že pouze pevné duchovní vedení může sestrám zajistit rovnováhu mezi modlitbou a adorací a stále více namáhavou apoštolskou činností: „Sjednotit činnost i odpočinek, práci i usebranost. Dělat všechno s láskou, milovat i při odpočinku. Bůh nikdy nepřestal být Bohem lásky. Stále milovat a pracovat. Pracovat s láskou a milovat i při odpočinku – to je tajemství, které pochopilo lásku svého Boha.“

Stále větší vnější angažovanost začala však brzy být na překážku původnímu poslání kongregace povoláné k životu více uzavřenému a kontemplativnímu. Představená matka Maria od Ježíše v Paříži nedokázala objektivně zhodnotit situaci v Indii a obvinila Marii od Umučení Páně, že způsobila narůstající napětí a nedorozumění. Rozhodla se,

Sestra M. Tarata v Burkina Faso

že ji odvolá z její dosavadní funkce, a pověřila ji zřízením nového domu v Ootacamundu v horách Neigheries. Zanedlouho se k ní připojilo 20 jiných sester, které se nechtěly zříct řeholního života ani misijní práce. Nové sdružení získalo nejdříve status diecézní kongregace a místní biskup je nazval Misionářky Panny Marie. To pak byl také oficiální název nové kongregace. Bylo to snad poprvé v dějinách Církve, že misijní kongregaci založila a řídila žena, která dokonale poznala podmínky a nároky misijní práce. Matka Maria od Umučení Páně chápala, jak důležitá je mezi jiným spolupráce s laiky i s křesťany jiných vyznání, což mělo v tehdejších podmínkách rivalitu mezi katolíky a protestanty na misijním poli velký význam.

6. ledna 1877 potvrdil papež Pius IX. novou misijní kongregaci s výslovným pověřením, aby Mariiny misionářky byly připraveny zakládat nové domy všude tam, kde si bude Svatý stolec přát. Nová kongregace od počátku rozvíjela velice dynamickou činnost. První noviciát vznikl v Saint-Brieuc v Bretani ve Francii, kam se přemístila i zakladatelka.

Ve jménu svatého Františka

V roce 1882 se matka Maria od Umučení Páně vypravila do Říma, kde se setkala s P. Raffaelem Delabre OFM, který ji přijal do III. řádu svatého Františka. Ve svých pamětech vzpomíná: „Řekla jsem mu tehdy: – Nejdůstojnější otče, ve mně přijměte všechny Mariiny misionářky jako své, současné i budoucí. Prosím, abyste jim dal své požehnání a adoptoval je. – A on udělal požehnání a roztáhl plášť, jako by chtěl dát na srozuměnou, že se pod něho vejde velký počet sester.“

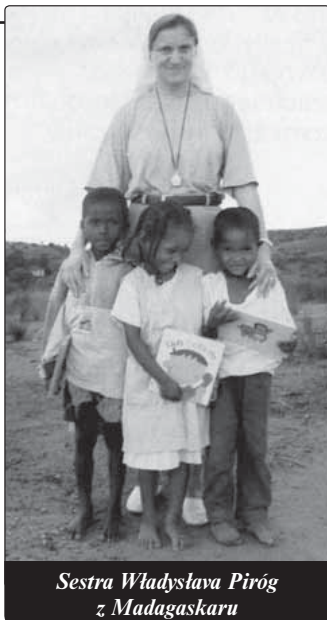
Pravidla nové kongregace byla schválena 13. srpna 1885 v Římě. To otevřelo novou cestu pro rozvoj misíí. První domy vznikly v Číně a na Cejlonu (nyní Sri

Lanka). Postupem času se hlásilo do noviciátu v Saint-Brieuc stále více kandidátek a ze všech stran světa přicházely denně žádosti o založení nových domů. Matka Maria věnovala stále více času vyčerpávajícím dalekým cestám, které zatěžovaly její zdraví. V roce 1889 vznikla v Paříži první tiskárna této kongregace, protože zakladatelka přikládala tisku a nakladatelské činnosti stále větší význam. Tváří v tvář nejrůznějším každodenním starostem a těžkostem opakovala svým sestřím: „Musíme nést svůj kříž vesele a s humorem. Dobrá nálada je jedním z velkých prostředků na cestě ke svatosti.“

V roce 1900 obdržela z Číny zprávu o první mučednické smrti svých sester během boxerského povstání v Tai-yuan-fou. Zanovala *Te Deum* a řekla: „Nyní mohu říct, že mám sedm opravdových františkánek misionářek Panny Marie. Jejich mučednictví mluví samo za sebe. Zdá se mi, že už nejsem toutéž osobou, nemohu vyjádřit dojem, jaký na mě udělalo vědomí, že jsem matkou sedmi mučednic...“

V roce 1903 se konala poslední generální kapitula, které se matka Maria od Umučení Páně účastnila. Na ní se otevřela možnost přijímat do kongregace povolání z misijních zemí, pokud jsou kandidátky ochotny přijmout řeholi a vyslání i mimo rodný kraj. Na začátku XX. století to bylo něco zcela nového, a jak se později ukázalo, přivedlo to kongregaci misionářek Panny Marie k opravdovému rozkvětu na všech kontinentech.

Matka Maria cestovala a prováděla vizitace stále četnějších řeholních domů až do posledních chvil svého života. 5. listopadu 1904 přijela do San Rema v Itálii, kde se její zdravotní stav silně zhoršil. 14. listopadu prosila sestry: „Nedělejte si se mnou starosti, přenechejte mě dobrému Pánu Bohu. Uplyne ještě nějaký čas a všechno bude dobré...“ Zemřela již za dva

Sestra Wladyslawa Piróg
z Madagaskaru

dny, pohroužena do pokojného mlčení plného naděje.

Matka Maria od Umučení Páně zanechala svým sestřím misijní závěť, jejíž střed tvoří láska k Eucharistii. V roce 1888 napsala: „Velkým misionářem kongregace je vystavený a adorovaný Ježíš. Není dosud dostatečně pochopena moc Eucharistie a modlitby spojené s činností v díle obrácení národů.“ Františkánky odevzdávají svůj život Bohu zcela k dispozici, adorují ve svých domech před Nejsvětější Svátostí, modlí se za Církev a Svatého otce a snaží se následovat Pannu Marii v její svatě službě.

Aktuální misijní poslání

V současnosti pracuje na světě 8000 těchto františkánek ze 65 národů v 78 zemích světa. Sestry jdou odvážně i na ta nejobtížnější místa k pionýrské, nebezpečné duchovní práci. Provádějí katechezi, pečují o zdravotní střediska pro nejobožejší a poskytují péči ženám v rodině i ve společnosti. V Polsku mají samostatnou provincii se 14 domy. Vedou mateřské školky a domovy pro mentálně postižené, ale pracují také na Ukrajině, na Krymu a ve 47 zemích Evropy a Ameriky. Kontaktní adresa: Siostry Franciszkanki Misjonarki Maryi, ul. Raclawicka 14, PL 02-601 Warszawa.

Z *Misyjne drogi 1/2003*
přeložil -lš-

reálně pravé lidství a pravé božství se spojují v jediné Osobě, v našem Pánu Ježíši Kristu. „Proto,“ pokračuje biskup z Alexandrie, „budeme vyznávat jediného Krista a Pána, ne v tom smyslu, že se klaníme člověku spolu s Logosem proto, abychom nenašeptávali ideu rozdělení tím, že říkáme »spolu«, ale vtom smyslu, že se klaníme jednomu a témuž, protože *Logosu* není cizí jeho tělo, se kterým sedí také po pravici Otce, nikoliv jako by tam seděli dva synové, nýbrž jeden jediný spojený se svým vlastním tělem.“

Advokát Matky Boží

A alexandrijský biskup díky prozíravým spojenectvím dosáhl toho, že Nestorius byl opakovaně odsouzen: římským stolcem, pak řadou dvanácti anatemat, která sám složil, a konečně koncilem, který se konal v Efesu v roce 431 jakožto třetí ekumenický. Shromáždění, které se vyvíjelo se střídavými a bouřlivými změnami, skončilo prvním velkým triumfem mariánské úcty a exilem konstantinopolského biskupa, který nechtěl přiznat Panně titul „Matka Boží“ z důvodu christologického bludu, který vyvolával rozdělení v samotném Kristu. Když takto zdolal svého soka v nauce, dokázal Cyril již v roce 433 dosáhnout teologické formulace, která znamenala kompromis a smíření s antiochijskými. A i to je významné: na jedné straně je zde jasnost nauky víry, ale na druhé straně také intenzivní hledání jednoty a smíření. V následujících letech se věnoval všemožně obraně a vyjasňování svého teologického stanoviska, a to až do smrti, která ho překvapila 27. června 444.

Cyrilova autorská činnost

Cyrilové spisy – opravdu četné a bohatě rozšířené také v různých latinských a východních překladech již za jeho života jakožto svědectví jejich bezprostředního úspěchu – mají prvořadou důležitost pro dějiny křesťanství. Významné jsou jeho komentáře

k mnoha knihám starozákonním a k Novému zákonu, mezi jiným k celému Pentateuchu, Izaiášovi, Žalmům a evangeliím Jana a Lukáše. Relevantní jsou také četná díla nauková, v nichž se opakuje obrana trinitární víry proti ariánům a proti Nestorovi. Základem Cyrilové nauky je tradiční nauka o Církvi a zvláště, jak jsem zdůraznil, spisy Atanáše, jeho velkého předchůdce na alexandrijském stolci. Mezi jinými Cyrilovými knihami jsou uváděny knihy *Proti Juliánovi*, poslední velká odpověď na protikřesťanské polemiky, napsané biskupem z Alexandrie pravděpodobně v posledních letech jeho života, které jsou replikou na dílo *Proti Galilejským*, složené mnoho let předtím v roce 363 císařem zvaným Otpadlík, protože opustil křesťanství, ve kterém byl vychován.

Křesťanská víra je především setkání s Ježíšem, „Osobou, která dává životu nový horizont“ (*Enc. Deus caritas est*, 1). Cyril Alexandrijský byl neúnavný a pevný svědek Ježíše Krista, vtěleného Božího Slova, který zdůrazňoval především jednotu, jak opakuje v roce 433 v prvním listě (*PG 77,228-237*) biskupovi Sukcensovi: „Jeden jediný Syn, jeden jediný Pán Ježíš Kristus, ať už před vtělením, nebo po vtělení. Neboť nebyl jeden Syn Logos zrozený z Otce a jiný zrozený ze svaté Panny, nýbrž věříme, že právě On, který je dříve než všechny čas, se narodil také podle těla ze ženy.“ Toto tvrzení, jeho trvalý věroučný význam, ukazuje, že víra v Ježíše *Logos* narozeného z Otce je také dobře zakořeněna v dějinách, protože jak tvrdí Cyril, tentýž Ježíš přišel v čase svým narozením z Marie, *Theotókos - Bohorodičky*, a bude podle svého slibu vždy s námi. A to je důležité: Bůh je věčný, zrozený ze ženy a zůstává s námi každý den. V této důvěře žijeme, v této důvěře nacházíme cestu svého života.

Bollettino Vaticano 3. 10. 2007
Mezititulky redakce Světla

Před časem jste vydal román „Moje návštěva v pekle“, ve kterém popisujete návštěvu jednoho mladého muže v pekle. O co v této knize jde?

Nedávno si Svatý otec stěžoval, že lidé dnes málo mluví o pekle. Snad tato kniha zavdá trochu podnět k tomu, aby se tato situace změnila.

Proč by měli lidé více mluvit o pekle? Mnozí naši současníci – mezi nimi i někteří katolíci – odmítají věřit, že peklo skutečně existuje. Mnohé výzkumy dokazují, že většina těch lidí, kteří v existenci pekla věří, se domnívá, že sami tam nemohou skončit, přinejmenším to pokládají za velice nepravděpodobné. Přesto nás náš Pán Ježíš Kristus v evangeliu opakovaně a slavnostně varuje před peklím.

Stojíme tedy před nebezpečným smýšlením jen podle přání, před pohodlnou fantazií, kterou je třeba zpochybnit. Musíme o pekle přemýšlet stejně jako o nebi, protože náš cíl hluboce určuje naši identitu.

Čím více víme o možném místě našeho konečného určení, tím lépe víme, kdo jsme, proč jsme zde a kam máme jít.

Nepřipravuje mi to jistě žádné potěšení přemýšlet o hříších a jejich úděsných důsledcích a pak o tom psát. Ale protože lidé peklo dnes popírají a odmítají o něm diskutovat, zdá se, že dozrál čas pro knihu tohoto druhu.

Jak byla Vaše kniha přijata? Myslíte, že najde ohlas i u těch, kteří se nepokládají za katolíky?

Katolíci čtenáři často zjistí, že po přečtení knihy spěchají ke zpovědi, a za to jsem vděčný. Nejde o to odsuzovat lidi za jejich hříchy, nýbrž spíše dodat jim odvahy, aby prosili Boha vroucně za odpuštění a o uzdravení.

Návštěva v pekle

Rozhovor s autorem bestselleru Paulem Thigpenem

Pokud jde o nekatolíky, obdržel jsem nadšené odpovědi od čtenářů, kteří patří k široce rozčleněnému náboženskému spektru.

Základní témata mého příběhu – úděs z hříchu, naděje v milost, důstojnost a nebezpečí lidské svobody – to vše leží v mém srdci evangelia a přijímají to všichni křesťané.

Co se týká ateistů, agnostiků a jiných nekřesťanů, doufám, že se svým způsobem mohou identifikovat s těmi postavami knihy,

které sdílejí jejich situaci. Hlavní postava je ve skutečnosti agnostik, který musí svůj životní postoj promyslet ve světle toho, co všechno prožil na své cestě, která ho zaplavila hrůzou.

Jednotlivé ohlasy mi dodávají odvahy, že kniha opravdu podněcuje čtenáře k tomu, aby se vážně zabývali těmito tématy, která se jich dotýkají.

Jeden čtenář je toho názoru, že kniha bude jeho každoroční četbou v postní době. Jiný slo-

žil řadu písní, ke kterým ho moje kniha inspirovala.

Několik čtenářských klubů si opatřilo knihu ke společné četbě a diskusím. Přinejmenším v jednom z nich patří k předepsané povinné četbě a jedna studie o současné křesťanské literatuře jí věnovala celou kapitolu.

Proč jste dal přednost románové formě před teologickým pojednáním o tomto tématu?

Dantovo „Peklo“, báseň ze 14. století o smyšlené návštěvě pekla, o kterou se velice opírám, mě přesvědčila, že epické přiblížení tématu může být z určitého hlediska podstatně působivější než čisté teologické pojednání. To samozřejmě neznamená, že Dantova vize postrádá teologický základ. Jeho představa pekelných sfér ztělesňuje učení svatého Tomáše Akvinského stejně jako moje líčení.

Dantova kniha je jen jednou z řady tzv. „výprav do pekla“, které sahají do starověku a používají románovou formu, aby vytvořily obraz viny, ukázaly její následky a přiměly k pokání. I náš Pán mluvil o pekle, a to v jednom podobenství, jehož nepokrytá sym-

Paul Thigpen

bolika vyvolává úzkost: viz Lukáš 16,19–31, podobenství o bohatci a chudobném Lazarovi.

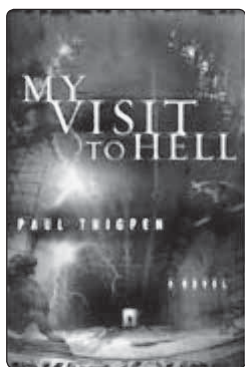
Dnes by málokdo četl tak dlouhé básně, jaké napsal Dante: čtenáři dávají přednost románům. Proto se mi jevil žánr spekulativní románové literatury obzvláště vhodný pro toto téma. Můžete to pokládat za podobenství, které má rozsah celé knihy.

Ve svém líčení popisujete peklo jako vrstvy, které se rychle plní hříchy, jaké jsou v naší kultuře na denním pořádku: potraty, ničení embryí k přírodovědeckým nebo lékařským výzkumům, sebevraždy s lékařskou asistencí. Jak byste poslal a zařadil tyto věci?

To, co jsem označil jako „morální místopis pekla“ – strukturu sestupných pater, ve kterých jsou hříchy trestány tím přísněji, čím hlouběji patro leží, jsem převzal od Danta, který ji odvodňuje morální naukou svatého Tomáše Akvinského.

Pod „limbem“ jsou patra „vyššího pekla“, kde se trestají malé hříchy. Pak následuje „střední peklo“, kde se trestají hříchy rozumu. A konečně „dolní peklo“ pro hříchy zlé vůle, dále zranění nebo podvodu. Čím hlouběji sestupujeme, tím jsou hříchy závažnější a tresty přísnější a těžší.

Když jsem uvažoval o těch hříších, o kterých jste se zmiňoval, dospěl jsem k závěru, že se jedná o moderní verzi prastarých hříchů, které byly známy již Dantemu, který jim přiřa-

PROPAGACE HŘÍCHU

Patriarcha Alexej II. vystoupil v parlamentu EU ve Štrasburku s ostrým odsouzením festivalů gayů a lesbiček. Hájil zákaz těchto akcí v Rusku, protože je pokládá za propagaci a agitaci pro nemravnost. Kritizoval zákony, které ve jménu lidských práv ospravedlňují „nemorální jednání“. V interview pro list Figaro požadoval větší spolupráci katolické a pravoslavné církve při hájení křesťanských hodnot proti agresivnímu materialismu.

VÝTRŽNOST V KATEDRÁLE

V Managui (Nikaragua) odmítl při mši svaté celebrant P. Bismark Conde podat svaté přijímání příslušníkům skupiny „Katolíci pro svobodnou volbu“, která se zasazuje za povolení potratů. Skupina ztropila v katedrále výtržnost a požadovala okamžité ukončení bohoslužby. Musela proti nim zasáhnout policie. Vystoupení vyvolalo u věřících velké pohoršení. V této zemi ještě chrání nenarozené děti zákon. *Kath-net*

Dopis 90letého misionáře

*Don Bosco School
Iphal Manipur
Indie*

díl jejich místo. Ničení embryí je – podobně jako potrat – obzvláště ohavná vražda, je to zrada na maličkém nevinném člověku, kterého Bůh svěřil do naší ochrany. Proto ti, kteří se proviní takovými hříchy, nebudou trestáni spolu s ostatními vrahy, nýbrž obzvláště hluboko, v nejnižším patře: tam, kde jsou nejtěžšími tresty trápeni zrádci.

Dále, když vezmeme zbožšťování tělesné dokonalosti, jedná se ve skutečnosti o formu nezřízenosti, o vyhledávání narcistické rozkoše, vypadat tělesně přitažlivý. Proto ti, kteří se proviní těmito hříchy, budou paradoxně trestáni spolu se žrouty, kterými pohrdají pro jejich obžerství a povalečství.

Myslím, že pro mnoho současných čtenářů je zajímavé patro, kde jsou trestány hříchy rozumu. Ti, kteří zastávají názor, že upřímnost je to jediné, co se počítá, najdou zde dostatek materiálu, aby svůj názor zrevidovali.

V úvodu knihy jste napsal, že vzhledem ke komplexnosti tématu jste nejdříve váhal tuto knihu napsat. Mělo vaše rozvažování o pekle vliv na to, abyste změnil svůj život?

Prispělo to velmi k rozvoji mé správné bázně Boží, když jsem se několik měsíců hluboce zabýval peklem a vyjádřil písemně plody těchto úvah pro druhé – aby se báli Boha a nenáviděli zlo (Př 8,13).

Získal jsem nové pochopení pro to, jak velké pohrdání si hřích zaslouží, jak je ve skutečnosti ničivý; výsledkem je, že jsem se tím více chtěl hříchu vystříhat a místo toho se držet pevně Boha. Učinilo mě to vděčnějším za Boží milost.

Na základě svých hříchů zaslouhují nepomíjející bídu pekla. Ale Bůh poslal svého Syna, aby mi místo toho umožnil žít ve věčné radosti v nebi. Nemožu nikdy dosti žasnout nad tímto darem.

*-zenit- 1. 10. 2007,
překlad -lš-*

Drazí přátelé ve vlasti, čas plyne jako řeka do moře a čas se nezastaví. Je však dobré zastavit se a uvědomit si, že naše životní cesta se ukončí a budeme skládat Bohu účet ze svého života. Mám před sebou obrázek života každého z nás:

Učitel dal svým žákům za úkol namalovat západ slunce, jak to vypadalo ten den. Když se vrátil, zastavil se u jednoho žáka a zjistil, že mladík už skoro namaloval šindelovou střechu stodoly, kterou měl před sebou. A slunce už zapadalo za obzor. Měl nakreslit obraz večerní oblohy, a namaloval stodolu. Bůh nám dal celý život, abychom udělali něco krásného pro jeho slávu, a my se ztrácíme v maličkostech, které nás zaměstnaly, a vynecháme TO HLAVNÍ.

Pamatuji si: bylo mi dvanáct let, když mě jednou překvapila moje dobrá maminka, jak jsem maloval západ slunce. To byla krása! Snil jsem. Řekla mi: „Jendo, co bys chtěl dělat v životě?“ Nevěděl jsem, co odpovědět, ale ona naléhala, abych jí to řekl. Už jako kluk jsem se zabý-

90letý misionář P. Jan Med ve škole uprostřed dětí

val četbou o Africe, Číně nebo divoké Americe. A tak jsem vyhrkl: „Chtěl bych jít do misii!“ To byl počátek mého povolání. To vždy zůstalo v mém povědomí. A maminka a tatínek mě poslali do Fryštáku u Holešova a pak jsem skončil v Beňadiku v noviciátě. V roce 1935 mi dovolili jít do Indie. Vidíte, byla to maminka, která zařídila moje salesiánské a misijní povolání. Nikdy jsem toho nelitoval. Pracoval jsem v Indii 35 let, pak 5 let jako magister noviců v Shillongu a nakonec 31 let zde v Ma-

nipuru. Nemám mnoho schopností, ale s Boží pomocí a s Vaší dobrotou se něco udělalo a více než 900 dětí se připravuje na život. To je opravdu Vaše zásluha a Bůh je vděčný a bohatý, dává nám všechno, a ještě nám platí za to, co děláme.

Co se týče mne, mám všechno, co potřebuji, a také lékáře. On se snaží najít moji nemoc, a našel jenom VĚK. Bůh Vám žehnej! Pokračujte v tom, že pomáháte těm, kteří budou pokračovat v mojí práci, aby se to zde nezastavilo. Radujme se v Pánu!

Ještě se nevzdávám, ale chtěl bych zajistit pomoc pro naše děti. Jako se Panna Maria starala o svého božského Syna, tak se také my staráme s Vaší pomocí o tyto děti. Pro ně pracujeme.

Bůh Vám žehnej!

Váš v Kristu oddaný

Don Jan Med SDB

POUŤ KŘÍŽE SDM

Kříž Světového dne mládeže a obraz Panny Marie, které jsou na své pouti do Sydney, přicestovaly na lodi australského námořnictva na ostrov Fitzroy. Je to největší korálový ostrov na světě. V roce 1981 ho prohlásila UNESCO za „světové dědictví přírody“. Vzhledem k znečišťování životního prostředí je však ohrožen. Zde se slavila bohoslužba, při které se všichni modlili za ochranu stvoření. Na konci bohoslužby byl kříž ponořen do moře.

PRVNÍ POUTNÍ CHRÁM OTCE PIA V ASII

Na Srí Lance posvětil 23. září arcibiskup Oswald Gomitz první kostel zasvěcený památce sv. P. Pia na asijském kontinentu. Slavnosti se účastnilo několik tisíc lidí včetně buddhistů. V kostele je místo pro 1500 věřících. Správu poutního chrámu povedou františkáni. Místo se nazývá Athurugiriya a je vzdáleno 28 km od hlavního města Colombo.

Příspěvky na salesiánské misie v Indii je možno posílat na adresu: Salesiánská provincie Praha, Misie Indie, Kobyliské náměstí 1, 183 00 Praha. Číslo účtu: 16844021/0100, variabilní symbol 30.

Při této slavnosti bylo těžké ovládnout vzrušení. Přenesme se v myslí o 27 let zpět, kdy každému z nich záleželo jen na tom, jak vyváznout s holým životem.

Paul Lay byl jedním z nich. Dnes tento 40letý muž poklekl před svým biskupem, který položil své ruce na jeho hlavu a udělil mu kněžské svěcení. V roce 1975, kdy přišel k moci Pol Pot, byl ještě malým chlapcem. Přinutili ho, tak jako všechny chlapce, aby pracoval ve zvláštních brigádách daleko od domova, od rodičů a sourozenců. „Musel jsem pracovat jako dospělý muž, musel jsem lopatou nebo i holýma rukama budovat velkou přehradu. Dostali jsme za to sotva najíst.“ Když je potom po třech letech Vietnamci „vysvobodili“, nepamatoval se ani, jak jeho rodiče a sourozenci vypadali.

Dnes je Paul jedním ze čtyř novokněží a je symbolem a nadějí 20 tisíc kambodžských katolíků. „Lidé se pomalu budí z letargie, začínají pocítovat, že přečkejte jen tu strašnou hrůzu přečkali a že všechno může začít znovu,“ řekl biskup Emile Destombes, když se snažil představit pocity těch, kteří byli kolem. „Tato kněžská svěcení jsou historickou událostí Kambodže po časech genocidy Pol Pota, která způsobila, že katolická církev prakticky přestala existovat.“

„Mnozí v mé brigádě zemřeli hladem,“ pokračuje dále P. Pavel. „Kdo už dále nemohl nebo se vzepřel, toho dozorcí odvedli do lesa a tam ho utloukli lopatami.“ Nejméně 1,7 mil. obyvatel Kambodže bylo takto povražděno, ale někteří odhadují počet obětí až na 3 miliony.

Nová církev v Kambodži se zrodila v táborech utečenců v Thajsku.

Při této slavnosti v hlavním městě země Phnompenhu zpíval sbor. Všichni cítili, že znovu žijí. „Nebojte se,“ takový nápis visel na oltářem spolu s velkým obrazem Krista a apoštolů v době

bouře na Genezaretském jezeře. Dále zde byl ještě nápis: „Ode dneška budeš lovit lidi!“

Vzrušující byla rovněž chvíle, kdy přítomní kněží vkládali ruce na hlavy novosvěcenců. Slavnosti se účastnilo 3000 věřících, usebraných ve vroucí modlitbě.

Jak rozdílné byly životopisy těchto nových kněží! Když se Pol Pot musel v roce 1979 dělit o vládu s Vietnamci, Pavel, který byl buddhista, nevěděl, co si počít s náboženstvím. „Utekl jsem ze svého oddílu do Vietna-

zím vánočním bdít nad klidem účastníků bohoslužby, zjistil, že tito účastníci jsou zcela jiní lidé než ti, které měl kolem sebe. Byli šťastnější. „Ptal jsem se, co to způsobilo, že tito lidé i přes naši beznadějnou situaci se chovají zcela jinak. Díky své zvědavosti jsem tak objevil katolickou církev,“ odpověděl.

Ve stejném táboře byl také Suon Hangly, který nyní spolu s Pavlem stanul před oltářem. „Chtěli mě zařadit do vojska. Dokonce mě uvěznil, ale moji blízcí mně pomohli ven. Ukrý-

Církev pomáhali všem. Dělal, co mohli. Nejenže dodávali potraviny, ale rovněž vyučovali a všem vlévali naději. „V těch táborech se znovu zrodila katolická církev v Kambodži,“ řekl biskup Destombes, „tam mnoho lidí nalezlo poklad víry. To jsou právě ti lidé, kteří znovu přistupují k obnově Církve v naší zemi.“ Paul Lay a Suon Hangly se poznali v táboře. Usmívají se při těch vzpomínkách, jak si postavili z bambusů chatu, kde se spolu učili a modlili, než byli v roce 1992 přijati do semináře. „Jejich desetileté studium má průběh typický »kambodžský«, protože si musíme uvědomit, že všichni ti, kterým je dnes 25–40 let, neměli v časech Pol Pota ani vietnamské vlády žádné školní vzdělání,“ vysvětluje rektor semináře. Bylo nutno začít od elementárních znalostí. Navíc nebylo učitelů. „Kdo měl tyto lidi učit? Kdo má dnes učit naše děti a předávat jim alespoň nejzákladnější znalosti, když jejich rodiče vůbec nechodili do školy?“

Zcela neobvyklý je také životopis 40letého Son Una. Než utekl před slidiči Pol Pota, byl buddhistickým mnichem, což v tomto království, kde byl buddhismus státním náboženstvím, nebylo nic neobvyčejného. „Jako mnich jsem se mohl seznámit s hodnotami duchovního života, a jak učí Buddha, získal jsem velkou úctu ke všem projevům života. Podařilo se mi dostat se do Kanady a požádat o azyl. Tam jsem v médiích viděl, jak trpí lidé v Etiopii, jak tam řádí válka a současně jak jim pomáhá mnoho misionářů, kteří spěchali k těmto lidem se svou pomocí. Tato jejich činnost mě sblížila s křesťanstvím a byla pak podnětem vstoupit na dráhu kněžského života a vrátit se do své vlasti.“

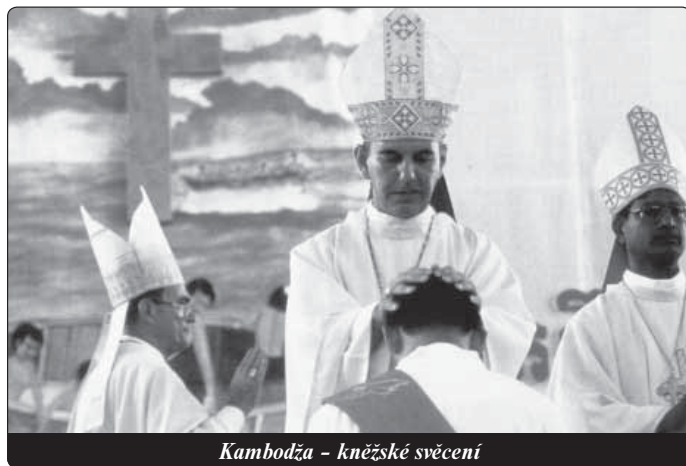
Kambodža: Církev se obrozuje

Tam, kde pod režimem Pol Pota byly vyvražděny miliony lidí, konalo se opět kněžské svěcení

mu. Prodával jsem tam cigarety, mýdlo a sušenky, až mě v roce 1984 chtěli zařadit do armády. Tehdy jsem utekl do Thajska.“ Tam tento mladý člověk pobýval v táborech utečenců. Občas ho pověřili nějakými úkoly spojenými s bezpečností osazenstva tábora. Když měl o Hodu Bo-

val jsem se a stačil jsem utéct do Thajska.“ Kolem celé hranice s Kambodžou byl jeden uprchlický tábor vedle druhého. Byly tam desetitisíce utečenců odsouzených žít bez jakékoliv perspektivy, bez vyhlídky na mír. Těmto utečencům přicházeli na pomoc misionáři. Díky podpoře

Kambodža - kněžské svěcení

Zcela jiný průběh měl život čtvrtého novokněze Vinery Nge-ta. Studoval marxismus. Aby si v době studia vydělal na živobytí, pracoval u sester Matky Terezy z Kalkaty. „To, co jsem u nich viděl v nemocnici a sálech pro umírající, mě tak vzrušilo, že jsem se chtěl stát jednou z nich,“ usmívá se P. Vinery. „Nevěděl jsem ještě nic o tom, že je možno se stát knězem. Těžko jsem mohl uvést do souladu marxistickou filozofii s tím, co jsem viděl u sester v nemocnici, a tak začala nová dráha mého života.“

Po kněžském svěcení chtějí všichni čtyři odejít do různých oblastí Kambodže, aby tam žili

a pracovali mezi prostým a chudým obyvatelstvem. Chtějí se starat o nemocné a chudé, kterých je velice mnoho. Ještě nenastala doba budování kamenných kostelů. Je třeba nejdříve budovat živa společnost, aby se Kristus narodil v srdcích těchto lidí.

Kněžské svěcení se konalo na velkém uzavřeném náměstí. Mnoho z 3000 lidí, kteří se účastnili tohoto vzrušujícího obřadu, mělo slzy radosti v očích.

Církev v Kambodži se opět probouzí, i když už dlouho nemá v Phnompenhu ani katedrálu ani větší kostel.

*Z Misijne drogi 1/2003
přeložil -lš-*

BOTY PRO BEZDOMOVCE

Svatý otec poslal do Minneapolis balík s desítkami párů ručně šitých italských bot určených pro bezdomovce. Dar převzala komise „Haring nad Haring Hans“. Boty Svatému otci daroval jeden italský obuvník s prosbou, aby je věnoval potřebným. Mary Jo Copeland, vedoucí domu pro bezdomovce, byla velice potěšena nejen darem, ale i osobním dopisem od papeže, který je pro ni velkým povzbuzením pro další práci na nelehkém úseku.

BURMA

„Světové hnutí křesťanské solidarity“ vyzvalo k modlitbám za mír a spravedlnost v Myanmaru. Tuto zemi řídí vojenská diktatura, která tvrdě potlačuje protesty obyvatelstva a etnické a náboženské menšiny. Zatím se ve třinácti zemích konají modlitební bdění a slouží se zvláštní mše svaté za mír v této zemi.

NÁSILNÝ PŘESTUP

Jak sdělila Mezinárodní organizace pro ochranu lidských práv, v Egyptě jsou nuceni násilím dva mladí křesťané, aby přestoupili k islámu. Organizace apeluje na prezidenta Mubara-

ka, aby se do sporu zapojil a zajistil křesťanským dvojčatům svobodně rozhodovat o svém náboženském přesvědčení.

ŠEST NOVÝCH BISKUPŮ

Na svátek Svatých archandělů udělil papež Benedikt XVI. poprvé za svého pontifikátu biskupské svěcení šesti novým biskupům. Vyzval kandidáty, aby se stali skutečnými „anděly strážci“ svých obcí. Úkolem biskupa je být mužem Božím, který má vytvářet ve světě prostor pro Boha a proti všem protivěm hájit velikost a důstojnost člověka.

ROSTOUCÍ CHUDOBA

Stále přibývá lidí, kteří ze svého příjmu nejsou schopni uhradit nezákladnější každodenní potřeby, jako je jídlo, ošacení, bydlení a energie. Aktuální vývoj chudoby je alarmující. Tyto základní potřeby jsou také stále dražší. I v tak bohatých zemích, jako je Rakousko, hrozí nebezpečí, že lidé nepřežijí zimu kvůli své chudobě. Základní životní potřeby jsou totiž neúměrně drahé a propast mezi bohatými a chudými se stále více prohlubuje.

-kap-

Portugalsko - zednáři - Fatima

K 90. výročí fatimských zjevení

Zdálo by se, že zjevení Panny Marie ve Fati-mě budou provázet co nejpříznivější podmínky, a zatím vzhledem k politické situaci se ukázalo, že Bůh i za nejpříznivějších okolností a historických událostí uskutečňuje své plány a jemu patří poslední vítězství.

Počátky antiklerikální republiky

V roce 1910 došlo v Portugalsku k republikánskému převratu, který ukončil vládu monarchie. Republikáni byli silně infiltrováni zednářstvem a již několik let neskryvali svou silně protikatolickou zášť. Již během protimonarchistických vystoupení, inspirovaných často zednářskými lóžemi, docházelo k aktům agrese vůči kněžím a řeholníkům. Byli přitom usmrceni dva lazaristé a do konce roku bylo zabito dalších 15 kněží a řeholníků. Revoluční pouliční bandy „populares“ těžce zranily kolem sta duchovních osob.

Nejen v hlavním městě, ale i na venkově docházelo k útokům na katolické kostely. Již v prvních čtyřech dnech republiky bylo zdemolováno dvacet kostelů, byla napadena jezuitská kolej v Campolide a redakce katolického tisku.

Protikatolické pogromy byly systematicky plánovány. Jak píše prof. T. Wituch, „akce proti katolické církvi nebyly náhodné. Proticírkevní a protikatolická politika první republikánské vlády byla jejím význačným a prvořadým rysem až do roku 1918.“

Symbolickou postavou spojenou s antikatelickou politikou byl Alfonso Costa, profesor na univerzitě v Coimbre a člen zednářské lóže, který se stal ministrem spravedlnosti. Jeho velkou ambi-

ci bylo zničit Církev během dvou pokolení.

Podobně jako dříve ve Francii nebo během německého kulturního boje byly proti Církvi použity zákony a dekrety. Již tři dny po revoluci byl schválen dekret ministra Costy na likvidaci všech řeholních společností v Portugalsku. Jako první byli postiženi jezuité. Okamžitě bylo uvězněno a vypovězeno všech 388 členů Tovaryšstva Ježíšova.

Dále byla na školách zrušena výuka náboženství (22. října 1910) a duchovní osoby měly zakázáno vyučovat na státních i na soukromých školách. Dekret z 18. října 1910 nařizoval odstranit z veřejnosti všechny náboženské symboly. Ze škol a úřadů byly odstraněny všechny kříže. Z přísah byla vyloučena zmínka o Bohu. Katolické svátky přestaly být dny státem uznaného volna. Zůstaly pouze neděle označené úředně jako „dny odpočinku“. Vládou jmenovaní komisáři byli pověřeni dozorem nad církevními institucemi i nad liturgickými obřady a měli právo rozhodovat o církevních slavnostech i uvnitř kostelů, o jejich počtu a hodinách konání.

Revoluce Alfonse Costy nešetřila ani jeho mateřskou univerzitu. 23. října byla zrušena šest set let existující teologická fakulta. Měsíc nato byla zrušena fakulta církevního práva, která rovněž existovala od středověku.

Integrovaná součástí protikatolického zákonodárství byla také změna rodinného práva ze dne 3. listopadu 1910, která značně usnadnila rozvody. Na Hod Boží vánoční byl zveřejněn dekret, který zrovnoprávnil konkubinát s manželstvím.

Samozřejmě nová republika zrušila diplomatické styky s Apoštolským stolcem a nuncius musel

Portugalsko opustit. Podle vzoru francouzského zákonodárství byla 20. dubna 1911 vyhlášena odlu-ka Církve od státu. To však prakticky znamenalo vyloučení Církve z veřejného života a radikální omezení jejích svobod.

Prakticky všechn církevní majetek stát zkonfiskoval. Kostely připadly pod správu „kulturních sdružení“. Duchovní nesměli být jejich členy. 20. dubna 1911 pak vyšel dekret, že v zemi mohou působit jen ti duchovní, kteří dokončili studium v Portugalsku. To mělo znemožnit působení těch kněží, kteří studovali v Římě. Podle zákona směli duchovní oficiálně korespondovat jen prostřednictvím veřejných úřadů, nikoliv osobně mezi sebou. Pastýřské listy i papežské encykliky musely mít státní souhlas. Vláda a místní správa rozhodovaly i o tom, kdy a jak je možno použít kostelní zvony.

Jakákoliv kritika těchto nařízení znamenala pro duchovní okamžitou ztrátu postavení. Byli totiž vydržováni za „státní příspěvky“, ale tyto příspěvky pokrývali věřící, protože jednu třetinu kostelních sbírek si přivlastňoval stát. Stát poskytoval z prostředků věřících příspěvek i těm duchovním osobám, které Církev suspendovala, např. pro porušení celibátu. Pokud měli tito bývalí duchovní děti, přecházela státní „penze“ i na jejich potomky.

Rozhodný postoj biskupů

Tváří v tvář této zjevné perzekuci vydali portugalská biskupové pastýřský list z 24. prosince 1910, ve kterém zdůraznili svou loajálnost vůči republice, ale zakázali všem katolíkům účastnit se všech aktivit zaměřených proti Církvi. Vláda pastýřský list zakázala. Biskup v Portu, který zákaz neuposlechl, se ocitl ve vězení.

Na zákon o odluce Církve od státu reagovali biskupové ještě jednou 5. května 1911. Stát jmenoval své správce diecézí a biskupové se ocitli ve vyhnanství.

Na tento postup reagoval také Svatý stolec. Papež Pius X. vydal 24. května 1911 encykliku *Iam dudum Lusitaniae*. Odsoudil v něm dekret o odluce Církve od státu a nazval ho „zákonem, který pohrdá Bohem a odhazuje katolickou víru“. Označil ho za „podřízení Církve státu a její pronásledování ve všem, co se týká její svatě vlády a ducha“.

Vláda chtěla tuto svou proticírkevní ideologii uplatnit i ve svých koloniích, ačkoliv působení Církve v těchto oblastech bylo od 15. století tím nejsilnějším poutem, které integrovalo kolonie s metropolí.

V roce 1913 poslala vláda do kolonií „laické mise“, které měly nahradit církevní správu vykonávanou duchovními. Koloniální vlády v Angole a Mozambiku však byly rozumnější a odmítly tuto laickou politiku.

Laické mise byly nápadem A. Costy ve chvíli, kdy se stal v lednu 1913 premiérem. Následoval v tom své francouzské vzory, kteří v době vlády Émila Combes (1902–1905) vyslali vojenské oddíly, aby potíraly takové „projevy klerikalismu“, jako slavnosti prvního svatého přijímání nebo průvody Božího Těla.

Costa využíval pomoci karbonářů (*carbonaria* – odrůda zednářství), kteří se podle policejních aktů těšili úplné beztrestnosti. Napadli např. granáty tradiční procesí ke cti sv. Antonína v ulicích Lisabonu 10. června 1913 a zabili přitom dvě desítky účastníků včetně několika dětí.

Tyto incidenty nakonec pobouřily samotné republikány. 25. ledna musel Costa podat demisi. Nová vláda pod vedením Bernardina Machada zmírnila některá proticírkevní opatření. V únoru 1914 se biskupové mohli vrátit z vyhnanství do svých sídel. Kněžím bylo opět povoleno nosit kleriku a mohli se účastnit práce v „kulturních sdruženích“, která spravovala církevní budovy.

*Z Mithujcie się 3/2007
přeložil -lš-*

„DOTYKOVÉ RELIKVIE“ JANA PAVLA II.

U římského vikariátu je možno objednávat relikvie „ex indumentis“ (z oděvu) Jana Pavla II. Malý čtvereček této relikvie je zalepen v okénku obrázku zesnulého papeže. Obrázky jsou k dispozici v angličtině, němčině, španělštině, francouzštině, polštině, italštině a portugalštině. Objednávky je možno zasílat poštou, faxem nebo e-mailem: *segretariaGenerale@vicariatusUrbis.org*.

NEDĚLE BLAHOŠLAVENÝCH

V neděli 16. září se na dvou místech světa konaly slavnosti blahorečení nových světců. V Polsku zapsal kardinál Tarcisio Bertone na poutním místě v Lichni do seznamu blahosla-vených Stanislava Papczyńského, zakladatele řádu. Byl to velký kazatel, otec chudých a apoštol modlitby za zemřelé.

Ve Francii v Bordeaux prohlásil kardinál José Savaira Martins za blahosla-venou sestru Marii Celinu z druhého řádu svatého Františka. Již den předtím

byl v Le Mans blahorečen Basile Antoine Marie Moreau, zakladatel řeholního řádu.

NOVÝ CEREMONIÁŘ

Od 1. října je papežským ceremoniářem Guido Marini, kněz z diecéze Janov. Vystřídal v této funkci arcibiskupa Piera Mariniho, kterého papež jmenoval prezidentem výboru pro mezinárodní eucharistické kongresy. Podle dosud nepotvrzených zpráv se očekává, že Benedikt XVI. bude 1. neděli adventní slavít mši svatou v starobylém tradičním římském obřadu.

NÁVRAT DO VATIKÁNU

Po dvou měsících opustil Svätý otec letní sídlo v Castel Gandolfo a vrátil se do Vatikánu. Poděkoval místní správě i personálu papežské rezidence. Poděkoval také policistům a členům švýcarské gardy a 31. eskadře italského vojenského letectva, která ho doprovázela na různých cestách. „Všechny vás nosím v srdci a svěťuji mateřské ochraně Panny Marie a žehnám vám z celého srdce!“

Kath-net

TRADIČNÍ LATINSKÁ LITURGIE NETRPÍ NEZÁJMEM

V římském kostele „Gesu e Maria al Corso“, kde se slaví eucharistie latinsky podle misálu z roku 1962 již od 70. let, byl po papežově liberalizaci tradiční latinské liturgie zaznamenán nárůst účastníků zejména mezi mladými lidmi. V Itálii existuje společnost pro tradiční liturgii zvaná *Una voce* již od roku 1967. Na otázku, jakým způsobem se poji tradiční latinská liturgie a gregoriánský chorál, odpovídá pro Vatikánský rozhlas tamější sbormistr Danielo Zeni:

Latinská mše předpokládá, že jsou všechny její části zpívané, od úvodního jáhnova „asperges“ podle různých období, potom „introitus“, který je předepsán graduálem na každou neděli. Na každou slavnost jsou předepsány zvláštní zpěvy, takže sbormistr nemá problém s vybraním toho, co zpívat. Samozřejmě, že celebrant tady musí být aktivním činitelem, protože existují momenty, které přísluší jenom jemu. Musí tedy umět zpívat. Mše má potom také části, kde zpívají všichni, tedy Kyrie, Gloria, Kredo a Sanctus a Agnus Dei.

Co podle vás přitahuje k této liturgii: *Určité láska, přilnutí ke starobylé liturgii a potom také - zejména u mladých lidí - rostoucí zájem o posvátno.*

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Jak víte, Madona se zde zjevila poprvé 24. června 1981. Zjevila se s Ježíškem v náručí. Onen den, 24. června, byl svátek svatého Jana Křtitele: je to datum velmi významné, protože jak víte, sv. Jan byl předchůdce. Ten, který připravoval Ježíši cestu. Tak přichází Panna Maria, aby připravila naše srdce na Ježíšův příchod. Maria se nezjevuje, aby nás strašila, aby nás k něčemu nutila, nýbrž zjevuje se s Ježíškem v náručí. Tento první den je velice významný, protože Maria jako Matka Boží nám přináší Ježíše a vede nás k Ježíši. V jednom poselství řekla: „Drahé děti, máte-li si vybrat mezi mým zjevením a mší svatou, jděte na mši svatou.“ V centru všeho zde v Medjugorje je mše svatá a zpověď: je to vždy Ježíš. V centru nejsou zjevení, nemáme běžet přímo za zjeveními, ale máme běžet za vším tím, co nám Maria říká. Mnozí poutníci, když neviděli všechny vizionáře, říkají, že pouf se nezdařila. To není pravda. Maria nikdy neříká: „Musíte přijít do Medjugorje, abyste mě viděli, nebo abyste viděli vizionáře, nebo abyste viděli frátery, kteří jsou svatí, nebo inteligentní, něco takového...“ To Maria neříká. Maria říká to, co je pro nás důležité, co je pro naše dobro, pro naši spásu. Maria vždycky říká: „Nejdůležitější poselství, které jsem zde dala, je výzva k obrácení.“ To je poselství evangelia. Poselství Panny Marie zde v Medjugorje nejsou nějaká novinka, nic k evangeliu nepřidávají. Maria sem přichází, aby nás probudila, jak to dělal Ježíš v Getsemanech, když apoštolové usnuli. Ježíš několikrát předpověděl svým apoštolům své umučení, svou smrt, ale oni to nebrali vážně a usnuli. Tak také my nemůžeme nebrat vážně nejen Marii, ale i evangelium, protože Maria přichází právě proto, aby nám řekla: Berte evangelium vážně.

Medjugorje není nějaká křesťanská sekta, jak někteří říkají.

Setkání s paterem Ljubem

Ve třech pokračováních zveřejňujeme výťah z katecheze, kterou přednesl P. Ljubo Kurtovič v Medjugorje k italským poutníkům 30. prosince 2006.

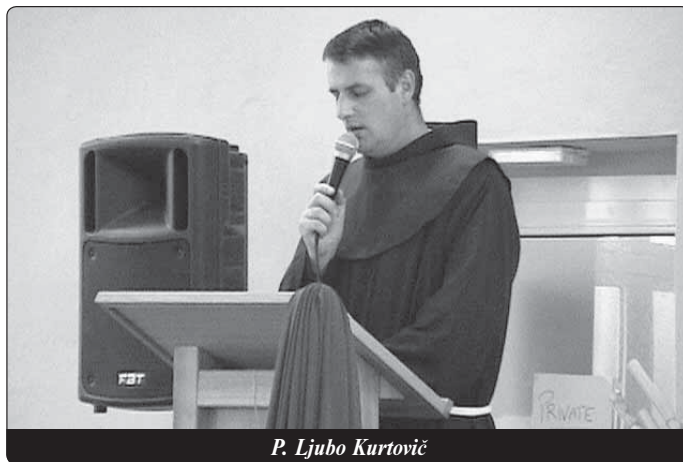
Medjugorje je Církev, je to Církev v pohybu. Medjugorje je nejen v Církvi, ale je také pro Církev. Maria nepřichází založit novou církev, nýbrž aby pomáhala Církvi svého Syna obnovit se. Maria zde řekla: „Smyslem mých zjevení, drahé děti, je, abyste zde byly šťastné.“ Protože Maria sem nepřichází, aby nás zbavila radosti ze života. Chce, abychom byli šťastní, a šťastní můžeme být jen s Bohem. „Účelem mých zjevení je, abyste byli všichni jako já v nebi.“ My jsme ještě nedospěli do nebe, jsme zde ještě na poušti jako Izraelité: když vyšli z Egypta, neocitli se hned v zaslíbené zemi. Tak je tomu i s námi zde na zemi, žijeme na poušti, putujeme do zaslíbené země, ale zde prožíváme také zkoušky, pokušení. Proto Maria říká: „Drahé děti, přišla jsem, abych vám pomáhala, protože vy samy nic nezmqžzete.“ Víte dobře, že také Iz-

raelité se postavili proti Mojžíšovi a řekli: „V Egyptě jsme měli co jíst, zde na poušti nic není, je zde nebezpečno.“ I nám se může zdát, že to, co nám Maria říká, není pro nás pohodlné, není to přitažlivé, nelíbí se nám to. Když nám Maria říká: Modlete se srdcem, neříká snadnou věc, něco, co se nám hned zalíbí; všichni víme, že snadnější je dívat se na televizi, dělat pohodlné věci, které se nám líbí více než modlitba. Maria nemluví o tom, co se nám líbí, ale o tom, co nám prospívá a slouží k našemu dobru. Zjevení v Medjugorje již trvají 25 let a jsou nesporně znamením naší doby. Je to doba, kdy lidé nevědí, co je dobré a co je zlé, co je napravo a co je nalevo. Maria se nebojí nám říct, že existuje Satan, a říká: „Satan je silný, drahé děti.“ Satan pracuje skrze rány, působí v našich myšlenkách, v naší fantazii, vy-

volává zmatek, chce způsobit nesvornost v rodinách, chce zničit to, co je v každém z nás svaté. Ale Maria také říká: „Drahé děti, s růžencem v ruce Satana porazíte. Zsvěťte se mému Neposkvrněnému Srdci a Srdci mého Syna Ježíše. Drahé děti, chci vás vést k Ježíši, odevzdejte se Ježíši, dejte mu celý svůj život, svou minulost, všechno zlo, které se ve vás nashromáždilo.“ Maria zde v Medjugorje není abstraktní bytost, která přichází z oblaků: je to Maria živá a není třeba ji vidět svým zrakem. Jistě, spatřit Marii očima je dar a milost, kterou mají vizionáři, ale oni vždy říkají: „My, kteří ji vidíme, nejsme v ničem privilegovaní.“ Marii je možno také „spatřit“ v modlitbě vykonané s otevřeným srdcem: je možno poznat, zakusit, cítit její krásu, hloubku, velikost její lásky, velikost Neposkvrněného Srdce, které uzdravuje a osvobozuje, protože není důležité Marii vidět, ale důležité je otevřít Marii srdce. Jedním ze zázraků zde v Medjugorje je skutečnost, že vizionáři zůstali normálními lidmi, protože být zde v Medjugorje vizionářem není snadné. Není snadné být zahrnován od poutníků tolika otázkami, tolika žádostmi. Vizionáři nejsou osoby, které dělají zázraky, nejsou to stars. Mnozí si myslí, že Maria vyslyší modlitbu spíše, když ji konají vizionáři, ale to není pravda. Vizionáři jsou jen prostí svědkové toho, co viděli a co slyšeli, nic jiného. Tak je třeba se na ně dívat. I oni jsou voláni, tak jako jsme voláni my, aby se obrátili, mají o to usilovat každý den, musí každý den překonávat slabosti, vlastní omezení, musí bojovat se vším, co je lidské, aby se stali svatými. Není snadné stát se svatým. Pater Pio říkával: „Kdo se chce stát svatým, musí se připravit na utrpení.“ Proto se nestáváme svatými, protože nechceme trpět. A přece i utrpení nám pomáhá lépe poznat Boha a lépe poznat samy sebe.

(Pokračování)

Medjugorje Torino 135/2007

P. Ljubo Kurtovič

„DIGNITAS“ V OBTÍŽÍCH

Švýcarská organizace „Dignitas“, která zajišťuje lékařsky asistované sebevraždy, naráží na stále větší odpor ve švýcarské společnosti. Po vypovězení ze dvou okrsků v Curychu uchýlila se do průmyslové zóny, ale již po první asistované sebevraždě jí obecní rada zakázala činnost. Zakladatel chodil od místa k místu, ale nikde se nesetkal s pochopením pro své podnikání. Nikdo nechce mít v blízkosti organizaci takového typu. Na „Dignitas“ se obrátili i dva čeští zájemci o eutanazii.

V encyklice *Ecclesia de Eucharistia* píše Jan Pavel II.: *Vstupme, moji milovaní bratři a sestry, do školy svatých, velkých příkladů opravdové eucharistické úcty. V nich nabývá eucharistická teologie veškerou zář žité zkušenosti, „nakazí nás“ a v jistém smyslu slova nás „zahřívá“* (62).

To platí o všech světcích. Někteří z nich žili tuto dimenzi v obzvláštní hloubce jako zvláštní charisma a jejich bratři a sestry byli jejich láskou k Eucharistii nakaženi (srov. *Mane nobiscum, Domine* 31). Nejen u andělů, ale i v životě světců se setkáváme s úžasem nad Eucharistií a nacházíme u nich pomoc k prohloubení naší eucharistické spirituality.

Když uvažujeme o životním svědectví svatých v Církvi, najdeme ani jednoho, který by se nevyznačoval eucharistickou úctou a nepociťoval obzvláštní vášeň pro Nejsvětější Svátost oltářní. Jak říká zakladatel paulínů Giacomo Alberione, *ti všichni se narodili z Hostie*. Platí to o všech světcích dvoutisícileté historie Církve. Alberione nám říká, že Nejsvětější Svátost byla pro ně skutečným pramenem, ze kterého čerpali všechnu radost a sílu, a to i uprostřed křížů a utrpení. Svaté přijímání bylo vrcholným bodem jejich života, středem, k němuž byl celý jejich život soustředěn.

Blahoslavená Matka Tereza

Mezi ostatními světci vyniká pro mne zvláště osobnost svěťice z Kalkaty, snad proto, že jsme ji všichni znali a že je to svěťice našich dnů. Matka Tereza je hluboce eucharistická svěťice, Eucharistie byla středem jejího života a její spirituality. Měla dětskou duši, schopnou každý den znovu žasnout nad velikým tajemstvím Kristovy přítomnosti v Eucharistii. Ne náhodou ji zlomyslní novináři označovali za „naivní a prostomyslnou“. To však nebyla naivita, nýbrž dět-

Svatá Eucharistie a světci

ská víra, byla to schopnost nadšení a úžasu pro Pánovu lásku v Eucharistii.

Blahoslavený Charles de Foucauld

Jiný světec, který dokázal dětsky žasnout nad Eucharistií, je Charles de Foucauld. Když se tento světák obrátil, byl v letech 1897 až 1900 klášterním sluhou u klarisek v Nazaretě. Tam jednou slyšel kázání o hodnotě mše svaté a o nepochopitelné přítomnosti Pána v Eucharistii. Hned nato vtrhl k abatyši a řekl: „Slyšela jste, jakou cenu má jedna mše svatá?“ Okamžitě se rozhodl, že se chce stát knězem.

Vstoupil k trapistům a později založil „malé bratry Ježíšovy“. Až do své smrti byl jejich jediným členem a žil v jeskyni na Sahaře. Nikdy nepozbyl dětský úžas nad Eucharistií, právě naopak. Na konci svého života napsal: *Celý vesmír je ničím ve srovnání s Vesmírem, který bydlí ve svatostánku. Až dokonce svého života žasl nad milostí kněžství, které je nerozlučně spojeno s Eucharistií: Jak je to nepochopitelné, „že moje přítomnost s sebou nese onu přítomnost Nejsvětější Svátosti!“*

Blahoslavený Edward Poppe

Musela by to být zcela mimořádná náhoda, že tento belgický kněz začal tak jako Kristus ve třiceti letech (1920) své zvláštní „veřejné působení“, které trvalo přesně tři roky do jeho

smrti. To je přece zcela jasný obraz. Můžeme plným právem říct, že Eucharistie byla středem života Edwarda Poppeho a každodenní mše svatá jeho vrcholem. Všechno jeho konání i jeho řeč byly poznamenány Eucharistií a k ní se vztahovaly. Často prosil Pána ve svatém přijímání, aby se sám směl stát živým svatostánkem, tak aby v něm Ježíš mohl zůstat a přebývat a mohl ho v sobě nosit ve svátostných způsobech. Chtěl být jako kněz Pánovým nástrojem. Dal se Bohu zcela k dispozici, aby mohl skrze něho působit.

Jednoho dne hledal jeden přítel ve velké nouzi u Edwarda Poppeho pomoc. Ten mu dal několik rad, po kterých zůstal přítel zcela ohromen. Poppe mu totiž zjevil skryté věci, o kterých vůbec nemohl vědět, a ve všem trefil přesně hřebík na hlavičku. Jak je to možné, ptal se Edwarda. Ten mu dal tuto odpověď: *Nešiml sis, že při řeči sám sobě svým způsobem naslouchám?* Nebyl to nutně mimořádný zázrak, ale Bůh osvěcoval tohoto kněze tak mimořádným způsobem, že mohl člověku, který k němu přišel, skutečně pomoci, a když hovořil, naslouchal sám sobě, když – jak říkal – v něm promlouval Pán skrze milost Eucharistie...

Svatý farář Arský

Svatý Jan Maria Vianney (+ 1859), nazývaný svatý farář Arský, žil ve zmatcích Francouzské revoluce život pokání

PRVNÍ KATOLICKÝ KOSTEL V KATARU

Katar, samostatný emirát na Arabském poloostrově, získává první katolický kostel. Je zasvěcený Panně Marii Růžencové a jeho slavnostní svěcení se bude konat v únoru 2008. Kostel nemá věž a není zvenčí vůbec k poznání. Není veřejně přístupný a je vyhrazen jen pro katolíky. To byla jedna z podmínek pro jeho povolení. Zázemí kostela tvoří konferenční centrum, knihovna a pohostinství. Stavbu podpořil emír Amir Hamad bin Khalifa Al Thani, který navázal v roce 2002 diplomatické styky s Vatikánem. Příprava kostela trvala dvacet let.

a úplného sebeobětování v péči o duše. Byl povolán za patrona kněží.

V jednom kázání se zmiňuje o Ježíšových slovech: „O cokoliv budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám to.“ Nikdy bychom nepřišli na myšlenku, abychom prosili Otce o jeho vlastního Syna. Bůh naplnil to, o čem člověk nemohl mít vůbec žádnou představu. On řekl, naplánoval a uskutečnil ve své lásce, co člověk nemohl ani vymyslet, ani vyslovit, co by si ani neodvážil přát. Mohli bychom si dovolit prosit Otce, aby dal za nás umřít svému Synu a aby nám pak dal za pokrm jeho tělo a za nápoj jeho krev?

Bez božské Eucharistie nebylo by zde na tomto světě žádné pravé štěstí. Život by byl k nesnesení. Svou radost a blaženost dostáváme se svatým přijímáním. Milý Bůh, který se nám chce darovat ve svátosti lásky, dal nám silnou, hlubokou touhu, kterou je schopen utišit jedině On. Kdybychom této svátosti nevěnovali žádnou pozornost, byli bychom jako žízňní vyprahlí na břehu řeky. Přitom se stačí jen nahnout...

Mohli bychom my křesťané vůbec pochopit, co nám Spasitel říká: „I přes tvou ubohost chtěl bych tě vidět zcela zblízka, tvou duši, kterou jsem stvořil pro sebe. Udělal jsem ji tak velkou, že jen já ji mohu naplnit, tak čistou, že jen mé tělo je jejím pokrmem. – Moje děti, nad Eucharistií není nic většího! Jako zrníčko prachu před velkou horou, tak vypadají všechny dobré skutky na světě ve srovnání s jediným hodným svatým přijímáním.“

Dvě další věty svatého faráře z Arsu znějí:

„Kdo přijímá Eucharistii, ztrácí se v Bohu jako kapka vody v oceánu. Oba už není možno od sebe oddělit.“

„Kdyby nás někdo po svatém přijímání překvapil otázkou: – Co si odnášíte s sebou domů? – mohli bychom odpovědět: – Odnášíme si s sebou celé nebe.“

Z-sks-38/2007 přeložil -lš-

Misijní elán

Postupující ztráta víry není jistě dílo jen posledních dvou nebo tří pokolení. A není to ani důsledek nepřátelského prostředí, protože v tom se prvotní Církev nacházela více než tři staletí. Pro obraz Církve nikoliv vymírající, ale živě rostoucí nemusíme však ani dnes chodit jen daleko do historie, stačí se vypravit právě do oněch míst, která jsme označovali dlouhá léta za misijní. Království Boží tu obdivuhodně roste i uprostřed nemalých protivenství. Království Boží není nějaká pronajatá zahrada nebo obytný dům, které nám byly dány k obývání a které kolem nás časem chřadnou sešlostí a věkem. Království Boží je v nás, v našem srdci a v naší duši a je tedy také, jací sami jsme. Místní církev není jen věcí příslušnosti a statistiky. Dříve než vymře církevní obec statisticky, vymře duchovně v lidských srdcích. Může být smrtelně nemocná už v době, kdy se navelek díky setrvačnosti jeví ještě jako docela aktivní, pokud zapomíná na svůj hlavní a poslední cíl. Příliš zpozdlný způsob duchovního života totiž přestává být duchovním životem. Kdybychom si na svého chlebodáře jen sem tam vzpomněli a tu a tam ho navštívili, asi by našimi službami příliš nadšen nebyl. Pán si nás povolal na svou vinici, abychom na ní odváděli poctivou práci a nikoliv abychom v ní někde ve stínu třeba v družném společenství posedávali.

Přišla doba probudit se, „utvrdit zbytek, který je už na vymření“, vyhrnout si rukávy a dát se znovu do práce. V čem je vůbec tajemství opravdové misijní horlivosti? To se skrývá v oné radosti, o které Pán vypráví v podobenství o ztracené a opět nalezené minci. I misijní elán se opírá o onu nevyhnutelnou lidskou potřebu svolat všechny sousedky a podělit se s nimi o radost ze znovunabytého pokladu. Za neodbytnou touhou dále předávat poselství evangelia nestojí jen povinnost, ale také překypující radost z nalezeného a přijatého poselství, že Bůh sestoupil a stal se jedním z nás, aby nás smířil se svým Otcem a učinil z nás jeho děti. Jestliže tuto potřebu živě nepocítujeme, jakmile se ráno probudíme,

znamená to, že nám ten nedoceňitelný, jedinečný a nenahraditelný poklad Božího synovství a Boží přítomnosti v nás musel příliš zevšednět a zcela zapadl mezi všechny a zcela banální potěšení a zájmy z nabídek tohoto světa, kterými jsme si zvykli šidit svou duši.

Misionáři vyprávějí o tom, jak velký misijní zápal se projevuje již u samotných katechumenů. Poklad Božího daru je tak nesmírný, že radost z něho by z katolického křesťana měla doslova přetékat, aby se za ním lidé s údivem a se závistí ohlíželi a ptali se po důvodu jeho štěstí. Opravdová radost z Boha totiž nemůže být dostředivá, tedy uzavřená do sebe nebo do nějakého společenství, ale odstředivá, vyzařující na celé okolí a vyžadující sdělování. Podstatnou vlastností tohoto Božího pokladu v nás je skutečnost, že když z něho rozdáváme, nejenže ho neubývá, nýbrž se stále více rozmnožuje. Naopak, je-li „zakopán“ jako hřívna lenivého služebníka, přináší jen ztrátu. Je to pravý opak hmotného bohatství. Naše nebeská blaženost se bude jednou umocňovat blažeností všech těch, kterým jsme zde na zemi k blaženosti dopomohli, zatímco zavržení v pekle se budou věčně trápit sobectví a opuštěností. Salesiáni v Číně provozují jednu průmyslovou školu, ve které slova víra, Bůh či Ježíš nesmí nikdy zaznít. A přece žáci této školy se podstatně liší od žáků všech jiných škol a cítí potřebu přicházet mimo vyučování za svými učiteli a hledat u nich původ a zdroj toho světla, které z nich i beze slov vyzařuje.

Všechny lidi, které známe i neznáme, se kterými se setkáváme nebo stýkáme, ať už přijali nějaké náboženství, nebo ne, ať už věří v pravého Boha, nebo v modly, či nevěří vůbec v nic, ty všechny bez rozdílu čeká po smrti jen dvojjí alternativa: buďto budou nakonec navěky blaženi v nebi, nebo nešťastní v pekle. Komu jejich věčný osud přestal dělat starosti, ten bohužel ztratil nejzákladnější nezbytnou podobnost se svým Pánem. Pokud si někdo nauku vatikánského koncilu vykládá tak, že si takovými otázkami nemusí lámat hlavu,

protože je to věc Ducha Svatého, aby se o nevěřící a jinověrce nějak postaral, pak je na velkém omylu. On se o ně právě už postaral, a to tak, že je svěřil naší starostlivosti, naší horlivosti a naší ochotě podílet se na spáse světa. Kdykoliv dochází k tomu, že rušíme další farnost, pak se nemůžeme spokojit s ospravedlněním: nemáme kněží, není tu už ani dostatek věřících; nýbrž je třeba zahájit proces hlubokého zpytování svědomí, pokání a modliteb za všechny současníky i předky, kteří zapoměli na svou odpovědnost, kteří v sobě nechali pohasnout plamen radosti ze svěřeného pokladu a zapřeli tak jeho přitažlivost, za všechny, kteří někdejší dobrou situaci nedokázali nejen dále šířit a rozmnožovat, ale ani udržet a zachovat. Jejich poklad musel být bohužel někde jinde než v Bohu, a tak jejich zájem a starost se obracela jiným směrem. Kvetoucí život farnosti se neprojevuje tím, že má tisíc různých aktivit, ale že stále roste a plodí nové křesťany a nikoliv ojedinelá nová duchovní povolání. Nejen život jednotlivce, ale i život společenství či farnosti může být sebestředný a tím vlastně sobecký. Naše radost z Boha může utonout v radosti, kterou máme sami ze sebe. Začátek naší netečnosti je v klamném sebeuspokojení a do sebe uzavřeném sobectví. A tak se nakonec stalo, co se muselo stát. Misijní země vysílají misionáře do zemí, odkud kdysi přijaly křesťanství. Co nás tak uchvacuje ve vystoupení indických misionářů? Přišli snad s nějakým novým evangeliem? Oni nám pouze otevírají oči, abychom znovu začali vidět a žasnout nad tím, co vlastně dávno známe, ale co nám tak zevšednělo a zšedlo, že to přehlízíme a nedoceňujeme. Vracejí nám úžas, bez kterého křesťan nemůže žít. Probouzejí v nás důvody radosti, která v nás spí jako zapomenutý poklad v zaprášené truhlici. Pán by opravdu i nad námi mohl zaplakat jak nad devíti z deseti malomocných: – Copak jich tu nebyly pokřtěny miliony? Jak to, že nikdo nepřichází, aby vzdal opravdovou chválu Bohu, jen tito cizozemci?

Když si někdo koupí nové auto, zavře ho snad do garáže a nechá ho tam stát? Nemyslí na ně, kudy cho-

dí? Opomene se s ním pochlubit svým známým? Nechodí se na ně dívat, i když právě nikam nejede, aby obnovil svou radost? Kam se hrabe auto na osobní přítomnost Boha v nás! Vždyť to je radost přímo ohromující! Po každé mši svaté bychom se měli objímat se slzami radosti a dojetí v očích, a ne klábosit o marnostech málem s hostií na jazyku. To je pravý zdroj naší misijního nadšení a také hluboké litosti a soucitu se všemi, kteří žijí v duchovní pustině, protože o Božím daru nic nevědí. Ale my o něm víme nebo máme vědět, a proto je vina na naší straně. Odsumuli jsme ho stranou jako mnoho svatostánků. Sami jsme si sedli na trůn, který patří Jemu, docela rádi zapomínáme, že i v tom nejhlubším sblížení s Bohem nás musí vždy přímo šokovat trvalé vědomí: „Kdo jsi Ty, a kdo jsme já?“ Tento nekonečný Bůh přebývá v nás, abychom my jednou přebývali v něm, a rozhodně nechce, abychom za ním přišli sami. Stále nás musí zaměstnávat starost, jak zachránit všechny své bratry. Ani ten nejodpornější a nejnepříjemnější člověk v nás nesmí potlačit živě pocítovanou touhu: „Bratře od Boha stvořený a Bohem milovaný, i s tebou bych chtěl být jednou v nebi!“ Bude-li tato touha opravdová a živá, jistě nám vnuke, co bychom pro to mohli udělat. Proč nás vede Matka Boží tak naléhavě k růženci? Abychom odříkávali zdrávasy jak mantru? Chce nám stále znovu stavět před oči všechna ta úžasná tajemství, ze kterých by nás měla jímat závrať, chce nám předávat své osobní bezprostřední zážitky z dějin spásy, jak svého Boha počala, porodila, provázela životem a obětovala v chrámě i na kříži, chce nás ohromit slávou jeho zmrtvýchvstání a obdarovat Duchem, svým snoubencem. K čemu jinému mají sloužit ranní i večerní chvály, než abychom živili svůj úžas nad moudrostí a dobrotou svého Tvůrce i Spasitele. Kam to odletěly naše myšlenky, jestliže při nich neoplýváme nadšením? Začneme rychle objevovat svého Boha, jinak budeme kvas, který nic neprokvásí, a sůl, která se již k ničemu jinému nehodí, než aby byla pošlapána.

-ls-

■ Vysílání denně 8.00 – 13.00 a 16.00 – 01.00

■ Denně: 8.00; 16.00 – Programová nabídka TV NOE

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 21. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (12) 8.10 Na koberečku (29) 8.25 Kapka (4. díl) – Velké nebezpečí 8.35 Pro víta mundi s Josefem Štěpánem Lankočím 9.20 Lásky a múzy Williama Shiffera 9.35 Děti pomáhají dětem 10.10 Papua-Nová Guinea – Na cestě s mladými 10.30 Mše svatá ze Slovenska (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Křížovatky Dany Němcové 12.45 Hornolidečko – Pozděchov 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům – Marek Orko Vácha 16.35 Hlubinami vesmíru (9) 17.35 Srdece pro Bangladéš 17.55 Malé biblické příběhy (12) 18.00 Ježíš – království bez hranic (23/26) (P) 18.30 Otec Fridolin 19.00 Cesty za poznáním – Shekawati 19.30 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 19.50 Etiopie – národ na cestě 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (451) (P) 20.35 Varhanní koncert z chrámu sv. Mikuláše v Ludgerovicích 21.35 Léta letí k andělům – Marek Orko Vácha 22.00 Bez hábitu – Kapucíni 23.05 Mexiko 23.55 Cesty za poznáním – Sýrie 00.40 Exit 316 (7. díl) – Zklamání 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 22. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 I já rád pracuji 8.30 Na koberečku (29) 8.45 Čtème z křesťanských periodik 9.00 Noční univerzita: P. Michael Slavík – Horlivost pro Hospodina 10.00 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 10.30 Octava dies (451) 11.00 Pro víta mundi s Josefem Štěpánem Lankočím 11.40 Kapka (4. díl) – Velké nebezpečí 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi s Mgr. Dagmar Tisovskou (1. díl) 12.45 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Kněz Slanina 16.35 Toleranční patent 17.05 Exit 316 (7. díl): Zklamání 17.25 Hornolidečko: Pozděchov 17.35 Bateria (zář) 18.05 I já rád pracuji 18.35 Kapka (5. díl) – Horký písek 18.45 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 19.15 Křížovatky Dany Němcové 19.40 Lásky a múzy Williama Shiffera 20.00 Z pokladů duše 20.05 Čína 21.05 Na koberečku (P) 21.20 Přírodní krásy Ameriky (12/13) 21.55 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný ThD. – Otvíral jim písmo 23.00 Varhanní koncert z chrámu sv. Mikuláše v Ludgerovicích (R) 00.30 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 23. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Čína 8.55 Pro víta mundi s Josefem Štěpánem Lankočím 9.40 Cesty za poznáním: Stonehenge 10.10 Noemova pošta (říjen) 11.40 Kapka (5. díl) – Horký písek 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Tajemství gregoriánského chorálu 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům – Marek Orko Vácha 16.30 Pro víta mundi s Josefem Štěpánem Lankočím 17.15 Křížovatky Dany Němcové 17.40 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 18.05 Dětská televize (2007) 18.35 Kapka (6. díl) – Kouzelná zima 18.45 Lásky a múzy Williama Shiffera 19.00 Léta letí k andělům – sochař Otmár Oliva 19.30 Přírodní krásy Ameriky (13/13) (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Kapucíni 21.05 Na misijních cestách s kardinálem Tomkem (1) 21.40 Hornolidečko: Pozděchov 21.50 Exit 316 (7. díl): Zklamání 22.10 Tandem kvíz (13) 22.45 Kří-

žovatky Dany Němcové 23.15 Octava dies (451) 23.45 Pro víta mundi s Mgr. Dagmar Tisovskou (1. díl) 00.30 Cesty za poznáním: Stonehenge 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 24. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Atlas Charity: Bílá Voda 8.10 I já rád pracuji 8.45 Hlubinami vesmíru (9) 9.45 Exit 316 (7. díl): Zklamání 10.05 Cesty za poznáním: Esovision 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.10 Toleranční patent 12.35 Léta letí k andělům – Marek Orko Vácha 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný ThD. – Otvíral jim písmo 17.05 Lásky a múzy Williama Shiffera 17.20 Štúdio AHA! (7) 18.05 Cesty za poznáním: Zakázané město 18.15 Exit 316 (8. díl): Strach (P) 18.35 Mašinky (7. díl) 18.45 Brazílie – Volání Boha (P) 19.10 Pro víta mundi s Josefem Štěpánem Lankočím 19.55 Z pokladů duše 20.00 Křížovatky Marty Špinkové (P) 20.30 Čína 21.30 Atlas Charity: Charita Bohumín 21.35 Hornolidečko: Seninka 21.45 Noční univerzita: P. Michael Slavík – Horlivost pro Hospodina 22.45 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.10 Tandem kvíz (13) 00.45 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 25. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Toleranční patent 8.30 Dětská televize (říjen 2007) 9.00 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný ThD. – Otvíral jim písmo 10.05 Čína 11.00 Hornolidečko: Seninka 11.15 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 11.40 Kapka (6. díl) – Kouzelná zima 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Brazílie – Volání Boha 12.30 Přírodní krásy Ameriky (13/13) 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Cesty za poznáním: V zemi Mayů a Inků 17.00 I já rád pracuji 17.30 Kněz Slanina 17.55 Tandem kvíz (14) (P) 18.30 Mše sv. z Baziliky sv. Petra v Římě s Benediktem XVI. a studenty římských univerzit (L) 19.45 Lásky a múzy Williama Shiffera 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro víta mundi s Mgr. Liborem Ráclavským (P) 20.50 Cesty za poznáním: Mořský cestovatel 21.20 I já rád pracuji 21.50 Křížovatky Marty Špinkové 22.15 Atlas Charity: Charita Bohumín 22.25 Exit 316 (8. díl): Strach 22.45 Toleranční patent 23.15 Noemova pošta (říjen) 00.45 Na koberečku 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 26. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Křížovatky Marty Špinkové 8.30 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 8.50 Brazílie – Volání Boha 9.15 Bez hábitu: Kapucíni 10.20 Cesty za poznáním: Stonehenge 10.50 Na koberečku 11.05 I já rád pracuji 11.40 Kapka (7. díl) – Návrat domů 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš – království bez hranic (23/26) 12.30 Tandem kvíz (14) 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.30 Brazílie – Volání Boha 17.55 Národní park České Švýcarsko a CHKO Labské pískovce 18.15 Exit 316 (8. díl): Strach 18.35 Hugo a Berta – Stěhování (1. díl) 18.45 Cesty za poznáním: V zemi Mayů a Inků 19.40 Toleranční

CENAP – CENTRUM NADĚJE A POMOCI NABÍZÍ TYTO PROGRAMY:

Být sama sebou – kurz pro dospívající dívky, 25. 10.–27. 10. (9–15.30 hod.).

Povídání o manželství – setkání pro snoubence a novomanžele, 19. 11. (18.30–20.30 hod.).

Motivační program pro ženy – 1. 11. (9.00–11.00 hod.).

Zdravé rodičovství – kurz předporodní přípravy s praktickým nácvikem k porodu; cvičení a plavání pro těhotné; speciální programy pro rodiče dvojčat a vícečrat; návštěvní služba domů při potížích v kojení a po porodu a další.

Praktické rodičovství – přebalování a výběr plen, 17. 10. (16–18 hod.).

Klub rodičů – pro rodiče malých dětí a miminek, každé úterý (10–11.30 hod.).

Dámský spolek – pro ženy nad 40 let, každé úterý (18–19.30 hod.).

Přihlášky a informace: CENAP, Vodní 13, 602 00 Brno, tel.: 543 254 891, internet: www.cenap.cz.

patent 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kulatý stůl na téma dívčí časopisy (IN) (L) 21.30 Kněz Slanina 22.00 Bez hábitu: Kapucíni 23.05 Cesty za poznáním: Stonehenge 23.35 Noční univerzita: P. Aleš Opatrný ThD. – Otvíral jim písmo 00.35 Octava dies (451) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 27. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (13) 8.10 Štúdio AHA! (7) 8.50 Ježíš – království bez hranic (23/26) 9.15 Cesty za poznáním: Arabská poušť Safari 9.45 Čtème z křesťanských periodik (P) 9.55 Bateria (říjen) 10.25 Tandem kvíz (14) 11.00 Pro víta mundi s Mgr. Dagmar Tisovskou (1. díl) 11.45 Mašinky (8. díl) 11.55 Malé biblické příběhy (13) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (13/13) 12.35 Toleranční patent 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.00 Dušičková pouť v Dubu nad Moravou, hlavním celebrantem mše sv. Mons. Jan Graubner (L) 18.00 Dětská televize (říjen 2007) 18.35 Mašinky (8. díl) 18.45 CHKO Lužické hory – Chřibská – Spravedlnost (P) 19.05 Cesty za poznáním: Arabská poušť Safari 19.30 Mladí – staří 20.00 Malé biblické příběhy (13) 20.05 Kafebraun dozelena 20.35 Křížovatky Marty Špinkové 21.05 Exit 316 (8. díl): Strach 21.30 Brazílie – Volání Boha 22.00 Čína 22.55 Noční univerzita: Mons. Karel Herbst, SDB – Osoba Ježíše Krista (P) 23.35 CHKO Lužické hory – Chřibská – Spravedlnost 23.59 Tajemství gregoriánského chorálu 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Ne 28. 10.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Malé biblické příběhy (14) 8.10 Na koberečku 8.25 Hugo a Berta – Stěhování (1. díl) 8.35 Čína 9.30 Hledači dobrých zpráv (4. díl) 9.45 Pro víta mundi s Mgr. Liborem Ráclavským 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s členy Valašského krúžku z Nedašova a okolí (L) 11.53 Z pokladů duše 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Tandem kvíz (14) 12.50 Hornolidečko: Seninka 13.00 Vysílací přestávka se zvukem Proglasu 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Brazílie – Volání Boha 16.35 Hlubinami vesmíru (9) 17.35 Na misijních cestách s kardinálem Tomkem 18.05 Malé biblické příběhy (14) 18.10 Ježíš – království bez hranic (24/26) (P) 18.35 Kafebraun dozelena 19.00 Cesty za poznáním: Esovision 19.25 CHKO Lužické hory – Chřibská – Spravedlnost 19.45 Nigérie – Dialog pro život (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (452) (P) 20.35 Sešli se, aby pomohli... (R) 21.35 Brazílie – Volání Boha 22.00 Bez hábitu: Kapucíni 23.05 Čína 23.55 Cesty za poznáním: V zemi Mayů a Inků 00.50 Exit 316 (8. díl): Strach 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Liturgická čtení

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory pořádá 27. 10. 2007 pouť do Libice. Doprava zajištěna z Hradce Králové – cena 120 Kč. Informace a přihlášky na tel.: 495 063 661 nebo 737 215 328, e-mail: dcs@diecezezhk.cz.

Oblastní charita Brno poskytuje pomoc lidem v tísní ve dvou střediscích, kde fungují i charitní šatníky. Lidé v případě nouze mohou středisko navštívit a vybrat si vhodné ošacení. V Denním centru pro lidi bez domova jde o oblečení pro muže a ženy, v Domově sv. Markéty pro maminky a děti.

Denní centrum pro lidi bez domova poskytuje okamžitou pomoc lidem v akutní nepříznivé sociální situaci. Adresa: Karlova 59/61, 614 00 Brno-Maloměřice.

Pomáháme: poskytnutím jednoduchého jídla • možností osobní hygieny (osprchování, oholení) • ošacením a obutím • odpočinkem (TV, denní tisk) • sociálním poradenstvím • podporou pro posílení psychické soběstačnosti při řešení krizové situace • podporou pro zvýšení orientace ve vlastních právech a povinnostech v dané situaci • pomocí při vyřizování dokladů a jednáních na úřadech • pomocí při vyřizování umístění do resocializačních zařízení • pomocí při zajišťování ubytování • pomocí při hledání práce (brigád) – prostřednictvím internetu • zajištěním úvěrové jízdenky do místa trvalého bydliště • zasláním oblečení a osobní hygieny do nápravných zařízení.

Domov sv. Markéty pro matky s dětmi v tísní poskytuje pomoc maminkám s dětmi v tísní. Adresa: Staňkova 47, 612 00 Brno.

Poskytované služby: • ubytování matek s dětmi do 18 let v sociální a bytové tísní na dobu nezbytně nutnou • ubytování v krizové situaci na 1–3 dny • sociální poradenství a informace (i pro neubytované uživatelky) • sociální, resocializační a výchovný program pro matku a dítě • materiální výpomoc (šatník pro ubytované i neubytované uživatelky).

Veškeré informace o Oblastní charitě Brno naleznete na internetové adrese www.brno.caritas.cz.

Kontakt: Michaela Kovalová, asistent PR a dobrovolnictví, Oblastní charita Brno, Žitkova 3, 602 00 Brno, tel.: 545 210 672 nebo 604 243 104, e-mail: michaela.kovalova@caritas.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na přednášku **Mgr. Petra Bahníka „Universalismus a vlastenectví – oprávněnost národní identity v soudobém světě“**, která se bude konat v úterý 6. listopadu 2007 v 18 hod. v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory ve spolupráci s Centrem pro rodinu pod záštitou arcibiskupa Karla Otčenáška zve vedoucí, animátory a spolupracovníky seniorských společenství českých a moravských diecézí na **Celostátní setkání animátorů seniorských společenství ve dnech 22.–23. 11. 2007 v Hradci Králové v Novém Adalbertínu.**

Čtvrtek 22. 11.: 8.00–9.30 příjezd a evidence účastníků • 10.00 slavnostní zahajovací mše sv. (kostel Nanebevzetí Panny Marie), hlavní celebrant Mons. Karel Otčenášek, kazatel Mons. Josef Socha • 11.15 oběd • od 12.45 přednášky s přestávkami – Mons. ThLic. Dominik Duka OP: „Stáří v Písmu sv.“; Mons. Ing. Aleš Opatrný, Th.D.: „Senioři v církvi pastorovaní nebo pastorující?“, Mons. Josef Suchár: „Senioři a charita“; Mgr. Karl Langer: „Pastorace seniorů v Rakousku“ • 17.00–17.30 adorace • 17.45 večeře • 19.00–20.00 koncert Karla Diepolda.

Pátek 23. 11.: 9.00 Mons. Josef Kajnek: „Spiritualita stáří“; 10.00 PaedDr. Marie Pavlovská, Ph.D.: „Senioři a mládí“ • 11.15 mše sv. (kostel Nanebevzetí Panny Marie), hlavní celebrant Mons. Josef Kajnek • 12.30 oběd.

Kontakt a přihlášky: Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 661 nebo 495 063 430, mobil: 737 215 328, e-mail: dcs@diecezezhk.cz, internet: <http://seniori.diecezezhk.cz> (on-line přihláška); skype: seniori.diecezezhk.cz. Uzávěrka přihlášek 19. 11. 2007, uzávěrka přihlášek ubytování: 7. 11. 2007.

Neděle 21. 10. – 29. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 17,8–13

Ž 121(120),1–2.3–4.5–6.7–8

Odp.: srov. 2 (Pomoc nám přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.)

2. čt.: 2 Tim 3,14–4,2

Ev.: Lk 18,1–8

Slovo na den: *Kteří k němu volají ve dne v noci.*

nebo Den modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1–5

Ž 98(97),1,2–3ab.3cd.4.5–6

Odp.: srov. 2 (Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.)

2. čt.: Řim 10,9–18

Ev.: Mt 28,16–20

nebo jiná čtení z Lekcionáře VI/1

Slovo na den: *Až do konce světa.*

Pondělí 22. 10. – ferie

1. čt.: Řim 4,20–25

Lk 1,69–70.71–72.73–75

Odp.: 68 (Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.)

Ev.: Lk 12,13–21

Slovo na den: *Co udělám?*

Úterý 23. 10. – nez. pam. sv. Jana Kapistránského

1. čt.: Řim 5,12.15b.17–19.20b–21

Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.17

Odp.: srov. 8a+9a (Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.)

Ev.: Lk 12,35–38

Slovo na den: *Abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána.*

Středa 24. 10. – nez. pam. sv. Antonína Marie Klareta

1. čt.: Řim 6,12–18

Ž 124(123),1–3.4–6.7–8

Odp.: 8a (Naše pomoc je ve jménu Hospodina.)

Ev.: Lk 12,39–48

Slovo na den: *Aby jim dával včas příděl jídla.*

Čtvrtek 25. 10. – ferie (příp. slavnost Výročí posvěcení kostela)

1. čt.: Řim 6,19–23

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.)

Ev.: Lk 12,49–53

Slovo na den: *Přišel dát mír na zemi?*

Pátek 26. 10. – ferie

1. čt.: Řim 7,18–25a

Ž 119(118),66.68.76.77.93.94

Odp.: 68b (Nauč mě, Hospodine, svým příkazům!)

Ev.: Lk 12,54–59

Slovo na den: *Co je správné?*

Sobota 27. 10. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Řim 8,1–11

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

Odp.: srov. 6 (To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!)

Ev.: Lk 13,1–9

Slovo na den: *Pane, nech ho tu ještě.*

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	21. 10.	22. 10.	23. 10.	24. 10.	25. 10.	26. 10.	27. 10.
Antifona	812	826	841	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvyly:							
Hymnus	812	827	842	857	873	889	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	722	831	847	861	877	894	1669
Prosby	817	831	847	861	878	894	1655
Záv. modlitba	722	832	1566	1566	878	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	722	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	852	867	883	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	721	722	840	856	871	887	904
Prosby	811	826	841	856	872	888	918
Záv. modlitba	722	722	841	1566	1566	888	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2008

CENA ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA V ROCE 2008 BUDE 9 Kč

1. Odběratelé, kteří již **odebírají 1-10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenkou uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
2. Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde ve Světle č. 1/2008. Pokud chcete provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme, abyste je nahlásili nejpozději **do 7. prosince 2007 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.
3. Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
4. Ti zájemci, kteří ještě **týdeník Světlo neodebírají** a chtějí by si jej předplatit na rok 2008 se zasíláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
Matičice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1
tel./fax: 585 220 626, e-mail: knihy@maticecm.cz
Složenkou vložíme do první zásilky Světla.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru **11-49 kusů** - 10% sleva z prodejní ceny
- při odběru **50-99 kusů** - 20% sleva z prodejní ceny
- při odběru **100 a více kusů** - 25% sleva z prodejní ceny

Na jaře a na podzim 2008 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **15% slevu z prodejních cen našich titulů** a 10% slevu z prodejních cen některých vybraných knih z jiných nakladatelství.

P.P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

D + 1

Matičice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1